

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΟΡΕΙΑ

του Πρωτοπρ. π. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων
Προέδρου τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς ΠΕΓ

Εἴκοσι χρόνια συμπληρώθηκαν ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ μακαριστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, τοῦ πρώτου Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς ΠΕΓ, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος», τοῦ δημιουργοῦ σειρᾶς πρωτοβουλιῶν γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων. Ἦταν 3 Μαΐου 1996, ὅταν ὁ Κύριος τῆς Ζωῆς ἐκάλεσε τὸν ἐκλεκτό Του γιὰ νὰ ἀναπαυθῆ «ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ».

Ὁ π. Ἀντώνιος ὑπῆρξε καὶ παραμένει μιὰ ξεχωριστὴ μορφή καὶ προσωπικότητα τῆς ἐποχῆς μας. Στολισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ πλῆθος χαρισμάτων καὶ ταλάντων, τὰ πολλαπλασίασε μὲ θαυμαστὸ τρόπο καὶ τὰ πρόσφερε - πρόσφερε κυριολεκτικὰ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του - στὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν του καὶ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Ζήσαμε κοντὰ του δεκαεννέα χρόνια καὶ διδαχθῆκαμε ἀπὸ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα του καὶ τὸν τρόπο τῆς διακονίας του. Καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν του, γιὰ εἴκοσι τώρα συναπτὰ ἔτη προσπαθήσαμε μὲ ὅλες μας τίς δυνάμεις νὰ κρατήσουμε τὴν ἴδια πορεία, νὰ ἀξιοποιήσουμε τὸν κόπο του, νὰ συνεχίσουμε τὸ πρόγραμμα ποῦ ἐκεῖνος εἶχε καταρτίσει. Ἡ Γραμματεία τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, μὲ αὐξημένες εὐθύνες, διαχειρίστηκε σοβαρὰ θέματα καὶ προβλήματα, σύμφωνα μὲ τὴ δική του μέθοδο. Δύο Συμβούλια τῆς ΠΕΓ, τὸ Πνευματικὸ καὶ τὸ Διοικητικὸ, ἐργάζονται ἀφοσιωμένα στό ὑπεύθυνο ἔργο τῆς ἐνη-

μερώσεως Ποιμένων, Πληρώματος, Ἀρμοδίων καὶ τοῦ Κοινοῦ, γιὰ τὴν ὑποὺλη καὶ ἀπειλητικὴ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων. Ἐνα ἔργο πολὺ δύσκολο, γὰ τίς δικές μας δυνάμεις, τὸ ὁποῖο προσπαθήσαμε φιλότιμα - ἔστω καὶ ἀνεπαρκῶς - νὰ διατηρήσουμε ὅπως ἐκεῖνος τὸ εἶχε ὀραματιστεῖ.

Ἡ ΠΕΓ, τὸ κύριο καὶ σημαντικότερο ἔργο του, καταγράφει ἤδη τριάντα τέσσερα ἔτη λειτουργίας. Τὸ περιοδικὸ «Διάλογος», στό ὁποῖο τόσο πολὺ ὑπελόγιζε, τὸ παραλάβαμε στό 8^ο τεῦχος του καὶ σήμερα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ στήριξη τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν του, τὸ παραδίδουμε μὲ τὸν ἀριθμὸ τεύχους 84.

Τὸ Πρόγραμμα τῆς ΠΕΓ, μὲ τὸ Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστεως, μὲ τίς Ὁμάδες Ἐργασίας, μὲ τίς Ἡμερίδες, μέχρι σήμερα, παρά τίς ὅποιες δυσκολίες - κοινωνικές, οικονομικές, μείωση μελῶν κ.ἄ. - λειτουργεῖ ὅπως τὸ παραλάβαμε ἀπὸ ἐκεῖνον. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ εὐλογήσει ὥστε νὰ συνεχιστεῖ αὐτὴ ἡ πολύτιμη προσπάθεια, ὑπὸ τίς εὐλογίες τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, γιὰ τὴ στήριξη τῶν ἀδελφῶν μας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἓνα μέρος μόνο τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ π. Ἀντωνίου. Γιατί σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν πολλὰ ἀκόμη, ὅπως τὸ συγγραφικὸ τοῦ ἔργο μὲ τὰ 45 πολύτιμα βιβλία του, τὰ ἀναρίθμητα ἄρθρα του καὶ οἱ ἐπιστολές του σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, οἱ ὁμιλίες του σὲ Κληρικούς καὶ λαϊκούς, ἢ συμμετοχὴ του σὲ συνέδρια κ.ἄ. πολλά.



Ο τελευταῖος χαιρετισμός καί ἡ ὑπόσχεση

Ἐκεῖνο ὅμως πού πρέπει νά τονισθεῖ εἶναι ὅτι ὑπῆρξε πρωτοπόρος στή μελέτη τοῦ φαινομένου τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί στή χάραξη τῆς ποιμαντικῆς στρατηγικῆς γιά τήν ἀντιμετώπισή του. Παρακολούθησαμε ἀπό κοντά, βῆμα πρὸς βῆμα, τόν ἀγῶνα του καί τήν ἀγωνία του καί μπορούμε νά διαβεβαιώσουμε ὅτι ὁποῖος ὁμιλεῖ καί γράφει σήμερα γιά τό πρόβλημα τῶν αἰρέσεων, μετά τόν π. Ἀντώνιο, ὁμιλεῖ καί γράφει πλέον «κατά Ἀντώνιον Ἀλεβιζόπουλον». Ἐμεῖς οἱ μαθητές καί συνεχιστές του ἀπλῶς ἀκολουθοῦμε τό δρόμο πού ἐκεῖνος ἐχάραξε.

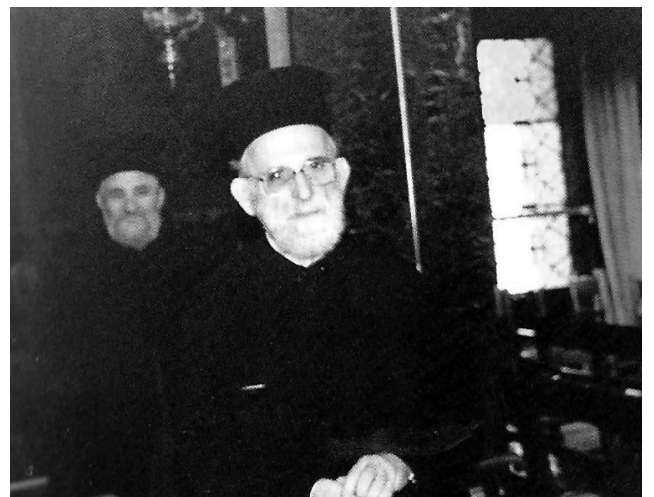
Ἐνίστε παρεξηγήθηκε, χαρακτηρίσθηκε φανατικός, «ἐνοχλητικός». Οἱ ἐχθροί τῆς Πίστεώς μας προσπάθησαν ἀνεπιτυχῶς νά τόν μειώσουν, νά τόν σπιλώσουν, νά τόν διώξουν. Φαινόμενο σύνηθες ἄλλωστε γιά ὅσους θέλουν νά σταθοῦν ἀσυμβίβαστοι καί ἀκέραιοι, ὄχι μόνο στίς ἀρχές τους, ἀλλά κυρίως στή διαφύλαξη ἀνόθευτης τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας, ἡ ὁποία ἀπειλεῖται παντοιοτρόπως ἀπό συγκρητιστικά καί νεοεποχίτικα τεχνάσματα.

Καταθέτοντας μέ εὐγνωμοσύνη, σεβασμό καί ἀγάπη αὐτές τίς πτωχές σκέψεις γιά τόν λαμπρό Κληρικό, Θεολόγο, ἀγωνιστή, ὁμολογητή καί ἀληθινό ποιμένα μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, ὁμολογῶ ὅτι, ὅσο περνοῦν τά χρόνια, τόσο

αὐξάνεται στά μάτια μας καί στήν ψυχή μας τό μεγαλεῖο αὐτῆς τῆς ἀνεπανάληπτης προσωπικότητος. Τολμήσαμε νά χαράξουμε αὐτές τίς γραμμές γιά τόν σεβαστό γέροντα, ἄν καί γνωρίζουμε ὅτι μέ τίς μικρές δυνάμεις μας κινδυνεύουμε νά μειώσουμε ἐκεῖνον καί τό ἔργο του. Ὅμως εἶναι γιά μᾶς μιᾶ ἀνάγκη ψυχῆς, γιατί ὅ,τι προσπαθήσαμε νά πράξουμε μέχρι σήμερα, τό πράξαμε μέ πλήρη συναίσθηση ὅτι ἐκεῖνος μᾶς δείχνει τό δρόμο.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἐπαναλάβω καί νά ἀνανεώσω, ὅσα γιά τόν π. Ἀντώνιο διετύπωσα κατά τήν κοίμησή του: «Ἡ μαθητεία μου κοντά του ὄλα αὐτά τά χρόνια ἐξελίχθηκε σέ μιᾶ βαθειά ἐκτίμηση καί ἀναγνώριση τῶν πολλῶν χαρισμάτων του. Ὅποιος τόν ἐγνώρισε ἀπό κοντά καί πραγματικά, μπορεῖ ἀνεπιφύλακτα νά ὁμιλήσῃ γιά τήν ἀναμφισβήτητη πνευματική, θεολογική, ἐπιστημονική, κοινωνική, συγγραφική, ὀργανωτική, διανοητική καί ἠθική ἀξία καί συγκρότηση αὐτῆς τῆς σύγχρονης χαρισματικῆς ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος».

Τόν εὐχαριστοῦμε γιά ὅ,τι μᾶς προσέφερε καί γιά ὅ,τι μᾶς ἐδίδαξε καί τόν παρακαλοῦμε νά προσεύχεται γιά τήν περαιτέρω πορεία τοῦ ἔργου, τό ὁποῖο ἐκεῖνος ἐθεμελίωσε.



Πρωτοπόρος ἐκεῖνος

ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ

ἐπιμέλεια π. Κυριακοῦ Τσουροῦ

Στό ἀρχεῖο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἰρέσεων βρήκαμε τήν δημοσιεύμενη ἐδῶ Ἐκθεση τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου. Ἐντυπωσιάζει ἡ διαπίστωση ὅτι στό κείμενο αὐτό ὁ μακαριστός γέροντας, μέσα ἀπό τή συστηματική μελέτη του καί τήν ἐμπειρία του, μιλώντας γιά τό τότε παρόν (1992) μιλάει καί γιά τό σήμερα.

Ὅ,τι εἶπε, ἔγραψε καί προέβλεψε ἰσχύει καί γιά τό σήμερα, ἀκόμη καί στίς λεπτομέρειες του. Μέ τό εὐαίσθητο ποιμαντικό αἰσθητήριό του καί τήν «μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν», πού τόν συνεῖχαν, προειδοποιεῖ καί προτείνει στούς ποιμένες καί σέ κάθε ἀρμόδιο, τό δέον γενέσθαι, γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων.

ὁ μοναχός π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, ἐντεταλμένος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κασσανδρείας καί πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς «Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Γονέων διά τήν Προστασίαν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου», πού δημιουργήθηκε μέ τήν συνεργασία τῶν δύο γειτονικῶν πρὸς τό Βουδιστικό Κέντρο τοῦ Χολομῶντος Ἱερῶν Μητροπόλεων Κασσανδρείας καί Ἱερισσοῦ (ἐντεταλμένος π. Χρυσόστομος Μαϊδώνης), πρωτοβουλία τῶν ἐντεταλμένων τους, ὡς ὄργανα ἀσκήσεως πολιτικῆς πίεσεως καί δράσεως πρὸς τά ἔξω.

Τά τελευταῖα γεγονότα τῆς ἐναντίον μας πολεμικῆς ἀπέδειξαν πόσο βασική εἶναι ἡ ὑπαρξη καί ἡ δραστηριότητα τῆς ΠΕΓ, πού δέν εἶναι ἀπλῶς ἕνας οικονομικός φορέας, ἀλλά ὁ πλέον οὐσιαστικός καί στενός συνεργάτης τῆς Σ.Ἐ. ἐπί τῶν αἰρέσεων καί τῆς Ὑπηρεσίας Ἐνημερώσεως Διαλόγου καί Πολιτισμοῦ. Γι' αὐτό ἔγινε

Ἀκολουθώντας κι ἐμεῖς τίς δικές του ὑποθήκες, γιά εἴκοσι τώρα χρόνια, δημοσιεύουμε τό κείμενο αὐτό, μέ τήν βεβαιότητα ὅτι θά εἶναι ἕνα πολύτιμο «ἐργαλεῖο» στήν ποιμαντική στρατηγική τῆς Ἐκκλησίας μας ἔναντι τῶν αἰρέσεων.



Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη (ἡ τελευταία γι' αὐτόν). Ἀσθενής ἀλλά ἀκάματος

καί στόχος ἐπιθέσεων. Τόν τελευταῖο καιρό, ὅπως γνωρίζετε, ἄρχισε ἀξιοθαύμαστη δραστηριότητα καί στόν νομικό τομέα.

Σεβασμιώτατε, πρὶν φύγετε γιά τήν ἐπαρχία Σας θά ἤθελα νά ἔχουμε μία τηλεφωνική ἐπικοινωνία.

Αὐτό πού αὐτή τή στιγμή μέ ἀπασχολεῖ εἶναι ἡ ἀπρόσκοπτη συνέχιση τῆς ἐργασίας μας, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν κατάσταση τῆς υγείας μου καί ἀνεξάρτητα ἀπό τό πρόσωπό μου.

Χαίρομαι διότι βρίσκεται καί πάλι κοντά μας ὁ π. Ἀρσένιος, ὁ ὁποῖος μέ ἀντικαθιστᾷ, σέ στενή συνεργασία μέ τόν π. Κυριακό, σέ ὅλα τά προβλήματα, τά ὅποια δέν μπορεῖ λόγω ἐλλείψεως χρόνου νά παρακολουθήσει ὁ π. Κυριακός, ὁ ὁποῖος ἐκτιμᾷ ἀφάνταστα τόν π. Ἀρσένιο καί τίς ἱκανότητές του. Στό διάστημα τῆς ἐδῶ παρουσίας του φιλοξενεῖται στό ἴδρυμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στήν Ἁγία Παρασκευή.

Μέ ἄπειρο σεβασμό
π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος

ΕΚΘΕΣΗ

Προσωπικής πείρας σέ θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας (Πρωτοχρονιά 1992)

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (+)

Μέ τό κείμενο αυτό ἐπιθυμῶ νά ἐπικοινωνήσω προσωπικά μέ σεβαστά πρόσωπα, πού κατέχουν θέσεις εὐθύνης, κυρίως στόν εὐρύτερο ὀρθόδοξο χῶρο, καί νά τά καταστήσω μέτοχα τῆς προσωπικῆς μου ἐμπειρίας, σέ θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας.

Ἡ εἰκοσαετής ἔρευνα καί ἐντατική ἐνασχόληση σέ θέματα ὀριοθετήσεως τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, αίρέσεων και παραθρησκευτικῶν ομάδων, μέ ὀδήγησαν στά ἀκόλουθα ποιμαντικά συμπεράσματα.

α) Ἡ νέα προβληματική

Γίνεται ἀπό ὅλους παραδεκτό, ὅτι ἡ ἐποχή μας εἶναι ἐποχή κοσμογονικῶν ἀλλαγῶν. Θά μπορούσαμε νά τήν παρομοιάσουμε μέ τήν πρωτοχριστιανική ἐποχή κατά τήν ὁποία ὁ παλαιός κόσμος παραχωροῦσε τό ἔδαφος στήν χριστιανική πίστη. Ἡ Ἐκκλησία ἐκλήθη τότε νά προσφέρει τό μήνυμά της, ἀντιπαραθέτοντάς το μέ τά ποικίλα μηνύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί νά δείξει ὅτι αὐτή μόνη ἀποτελεῖ τή λύση στά ἀδιέξοδα τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου. Τό ἔργο αὐτό ἦταν ἔργο τῆς ἀπολογητικῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα ὅλοι ἔχουμε τή συναίσθηση ὅτι κάτι οὐσιαστικό πάει νά ἀλλάξει στόν κόσμο μας. Ὅπως ὀρθά παρατηρεῖ ὁ David Barret στήν World Christian Encyclopedia, ὁ κόσμος σήμερα εἶναι πιό φιλόθρησκος ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Σχεδόν ὅλα τά εἶδη τῶν θρησκειῶν ξαναγύρισαν. Ἀλλά αὐτή ἡ ἐπιστροφή δέν εἶναι γιά τό καλό. Ἡ σύγχρονη θρησκευτική πραγματικότητα εἶναι διφορούμενη καί ἔχει ἕνα πρόσωπο Ἰανουῦ

(Janus) τό ὁποῖον ἀποκαλύπτει τό καλύτερο καί τό χειρότερο στόν ἀνθρώπινο χαρακτήρα. Ἔτσι λοιπόν εἴτε μᾶς ἀρέσει ἢ ὄχι, πρέπει νά ζήσουμε μέ αὐτή τήν πραγματικότητα καί γι' αὐτό εἶναι ἀναγκαῖο νά τήν καταλάβουμε. Ἄν καί οἱ παλιές θρησκείες ξαναζωντανεύουν, δέν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀνάπτυξη καί ἡ ἐξάπλωση τῶν νέων θρησκευτικῶν κινήσεων εἶναι ἕνα ἀπό τά πλέον ἐκπληκτικά συμβάντα τοῦ αἰῶνα μας. Βρίσκονται νά ἐργάζονται σέ ἀντικοινωνικούς κύκλους ἐδῶ καί 3 ἢ 4 γενεές. Ἀλλά στή σύγχρονη ἐποχή μπήκαν στό προσκήνιο σάν μεγάλοι κοινωνικοί, πολιτικοί, πολιτισμικοί καί θρησκευτικοί παράγοντες. Ὁ Barret ὑπολογίζει ὅτι στά ἐπόμενα 10 χρόνια, 138.000 ἄνδρες καί γυναῖκες ἐπί παγκοσμίου ἐπιπέδου θά εἶναι ὀπαδοί τῶν καινούργιων θρησκευτικῶν κινήσεων.

Ἐξάλλου ἡ χριστιανική πίστη δέν ἐμποτίζει οὔτε προσδιορίζει πλέον ζωτικούς τομείς τῆς ζωῆς τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. Τέτοιοι τομείς εἶναι ἡ παιδεία, ἡ νομοθεσία, ἡ πολιτική, τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως.



Ἀπό τήν Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
στήν Ἀλίαρτο (20-26.9.1995)

Ἡ κοινωνική καί πολιτική ζωή, ἀκόμη καί στήν ἐπαρχία, δέν ἔχουν πλέον ἀναφορά στά μεγάλα γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν τώρα ἀναλογισθοῦμε ὅτι ἄλλοι τομεῖς, ὅπως ἡ λογοτεχνία, ἡ μουσική, ὁ χορός καί ἡ τέχνη γενικώτερα, ἔχουν ἤδη ἀπό τόν περασμένο αἰώνα χάσει κάθε ἐπαφή μέ τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, κατανοοῦμε ὅτι βρισκόμαστε πράγματι μπροστά σέ δραστικές ἀλλαγές.

Γίνεται ὅλο καί πιό σαφές ὅτι τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας παραμερίζεται καί ἀντικαθίσταται ἀπό τό πνεῦμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς παραθρησκείας. Ἦδη στή δεκαετία τοῦ 1970 ἐμφανίστηκαν στήν Εὐρώπη γκουρουιστικές καί παραθρησκευτικές ομάδες, πού τώρα βρίσκονται σέ πλήρη ἔξαρση. Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀργανώσεις ἀνέρχονται ἤδη σέ ἑκατοντάδες· τό πνεῦμα τους, πού ὡς τάση εἶναι εὐρύτερα γνωστό μέ τόν ὄρο «Νέα Ἐποχή», ἐπηρεάζει βασικούς παράγοντες τῶν περισσοτέρων τομέων τῆς ζωῆς μας. Σ' αὐτή τήν τάση συμπλέκονται δεκάδες χιλιάδες ἐπί μέρους παράγοντες καί ομάδες, ὅπως ἀκριβῶς οἱ κόμβοι σέ ἓνα τεράστιο δίκτυο· μερικοί πιό στενά, ἄλλοι πολύ χαλαρά, εὐρισκόμενοι σέ μεγάλη ἀπόσταση ὁ ἓνας ἀπό τόν ἄλλο. Αὐτό τό τεράστιο δίκτυο χαρακτηρίστηκε ἀπό τούς «ἀποστόλους» τῆς τάσεως αὐτῆς «ἀπαλή συνωμοσία». ...

Βρισκόμαστε ἤδη σέ μιά ἐποχή ὅπως ἐκείνη στήν ὁποία εὐρίσκετο ἡ πρώτη Ἐκκλησία, πού ὅλα γύρω της προσδιορίζοντο ἀπό ἓνα «ἄλλο πνεῦμα». Ἐπομένως καί σήμερα καλεῖται ἡ Ἐκκλησία νά ξαναδώσει στήν ἀπολογητική διακονία της τή θέση ἐκείνη πού ἡ διακονία αὐτή κατεῖχε στήν πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία.

β) Ἡ ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἔξαρση τῆς παραθρησκείας συνέβη σέ μιά ἐποχή πού, κυρίως στήν Δύση, παραμελήθηκαν οἱ πνευματικές προεκτάσεις τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ὅπως ὑπογραμμίζεται σέ κείμενο τῆς Association to the Dialog Centre International (Update and Dialog 1/1999), πού διευθύνεται ἀπό τόν Δανό θρησκευολόγο καθηγητή Johannes Aagard, οἱ Ἐκκλησίες στό σύνολό τους ἀπλῶς παρακολουθοῦν αὐτή τήν καινούργια πραγματικότητα μέ φόβο καί δυσπιστία. Ἄν καί προσπαθοῦν νά μελετήσουν τήν κατάσταση, οἱ νέες θρησκείες ἐπιτίθενται καί ἀρπάζουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Τά πιό κύρια στοιχεῖα τῶν νέων θρησκευτικῶν κινήσεων εἶναι ἄγνωστα στούς ἀρχηγούς τῆς Ἐκκλησίας καί στούς θεολόγους. Π.χ. ἡ κουνταλίνη εἶναι ἡ κύρια θεότης τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλά πόσοι γνωρίζουν τή φύση αὐτῆς τῆς «δύναμης τοῦ ὄφεως»;

Ἔτσι οἱ ἱεραποστολές τῶν Ἐκκλησιῶν βρίσκονται μπροστά στό ἀδιέξοδο, ὅσον ἀφορᾷ τίς νέες θρησκείες. Δέν καλλιεργεῖται ἡ ἱεραποστολική ὑποχρέωση, γιά νά ἀντιμετωπιστοῦν οἱ νέες κινήσεις καί οἱ χριστιανικές ἱεραποστολές προσπερνοῦν τίς γκουρουιστικές καί μένουν σέ πλήρη ἄγνοια.

Μετά λύπης μας πρέπει νά ποῦμε, συνεχίζει τό κείμενο, ὅτι οἱ παλιές καλές μέρες, πού ὁ Χριστιανισμός ἦταν δυνατός, πέρασαν, καί αὐτές τίς μέρες δέν θά ξανάρθουν. Ὁ Χριστιανισμός ἔχασε τό μονοπώλιο. Γιά νά μείνει μιά ζωντανή πραγματικότητα, ἡ χριστιανική πίστη πρέπει νά ζήσει πλάι πλάι μέ τίς ἄλλες πίστεις καί ἀπόψεις.

Καί ἐμεῖς, ἀπό τή δική μας πλευρά, διαπιστώνουμε ὅτι ἡ ἀντιαιρετική ποιμαντική, πού κατά τήν ἀποψή μας πρέπει νά χαρακτηριστεῖ «ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας», βρίσκεται σήμερα στό περιθώριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Μερικοί θεολόγοι, ἰδιαίτερα λαϊκοί, ἐκφράζουν τήν ἀποψη πώς ἡ ἀπολογητική αὐτή δακονία καθίσταται ἐντελῶς περιττή, ἐάν ἡ ἐνορία λειτουργεῖ ὀρθά.

Ἄλλοι πάλι, κυρίως ἀκαδημαϊκοί διδασκαλοί, ἐκφράζουν τήν ἀποψη πώς πρέπει

νά αποφεύγουμε οποιαδήποτε μορφή αντιπαραθέσεως με οποιαδήποτε θρησκευτικά ή ιδεολογικά ρεύματα, γιατί διαφορετικά μεταβάλλουμε την πίστη μας σε ιδεολογία. Οί κύκλοι αυτοί ρίπτουν περισσότερο βάρος στο θρησκευτολογικό, παρά στο ποιμαντικό στοιχείο. Μερικοί μάλιστα δέν διστάζουν νά όμιλουν καί νά ενεργούν μέ τρόπο περιφρονητικό γιά τό έργο εκείνων πού σήμερα ασκούν την απολογητική αυτή διακονία μέσα στην Έκκλησία καί προβάλλουν γί αυτή τή στάση τους άκόμη καί λόγους συνειδήσεως.

Πρόκειται όντως γιά τό τρίτο μέτωπο τής απολογητικής· τό πρώτο είναι ή δραστηριότητα των αίρετικών καί παραθρησκευτικών ομάδων καί ή έναντίον μας πολεμική· τό δεύτερο είναι ή πολεμική πού προέρχεται από τούς ανθρώπους «του κόσμου τούτου». Τό τρίτο μέτωπο αναφέρεται σε παράγοντες μέσα στην Έκκλησία!

Οί θέσεις αυτές έναντίον τής απολογητικής τής Έκκλησίας αποτελούν μεγάλο κίνδυνο γιά τό ποιμαντικό μας έργο, όχι μόνο επειδή οί άνθρωποι αυτοί ανέλαβαν νά εκπαιδεύσουν τά στελέχη τής Έκκλησίας, αλλά καί επειδή είναι φυσικό νά επηρεάζουν τούς διδασκάλους του μαθήματος των θρησκευτικών στα Σχολεία καί μερικές φορές καί άνώτατα στελέχη τής Έκκλησίας.

Οί απόψεις αυτές, - πώς δέν επιτρέπονται αντιπαραθέσεις -, αποτελούν βασικό δόγμα τής λεγομένης «Νέας Έποχής του Υδροχόου», πού τάσσεται υπέρ τής έναρμονίσεως θρησκευτών καί ιδεολογιών. Όλες οί θρησκείες οδηγούν κατά την αντίληψη αυτή στην ίδια κατεύθυνση. Η διαφορά έγκειται στο ότι ή καθεμιά από αυτές απευθύνεται σε ανθρώπους πού βρίσκονται σε διαφορετικό έξελικτικό επίπεδο. Έτσι δέν υπάρχει όρθή καί λανθασμένη θρησκεία, όπως δέν υπάρχει διάκριση ανάμεσα στην άλήθεια καί στο ψεύδος, στο καλό καί στο κακό. Όλα έξυπηρετούν την «έξέλιξη» καί

είναι προσαρμοσμένα στο «έξελικτικό επίπεδο» του καθενός.

Οί αντιλήψεις αυτές, πού δυστυχώς στην εποχή μας γίνονται σε πολλές περιπτώσεις πράξη, αφαιρούν από τούς νέους μας τό σταθερό σημείο αναφοράς καί δημιουργούν σύγχυση καί άβεβαιότητα. Γι αυτό καί ή μόνη έλπίδα γιά έξοδο από αυτή τή σύγχυση είναι ή απολογητική τής Έκκλησίας μας.

Στην πρωτοχριστιανική Έκκλησία ή απολογητική κατείχε κεντρική θέση στην εκκλησιαστική ζωή. Αποτελούσε βασικό μέλημα, όχι μόνο των μεγάλων θεολόγων καί ποιμένων τής Έκκλησίας, αλλά καί του κάθε πιστού. Ήδη στην Καινή Διαθήκη υπογραμμίζεται τό καθήκον όλων των πιστών νά είναι «έτοιμοι εις άπολογία παντί τω αίτούντι ήμās λόγον περί τής εν ήμιν έλπίδος μετά πραότητος καί φόβου» (Α΄ Πέτρο. γ΄ 15).

Αντίθετα μέ αυτό τό καθολικό καθήκον, οί ποιμένες καί οί πιστοί φαίνεται ότι έδικαιοούντο νά πούν σε κάποιον πού ζητούσε ύλική συμπαράσταση: «αργύριον καί χρυσίον ουχ ύπάρχει μοι» (Πράξ. γ΄ 6).

Αυτές οί νέες προτεραιότητες γίνονται αντιληπτές από όλες τις αποκρυφιστικές οργανώσεις, οί όποιες προβάλλουν τις δικές τους προσφορές γιά την κάλυψη των υπαρξιακών κενών τής εποχής μας. Είναι ενδιαφέρον νά αναφέρουμε εδώ άπόσπασμα άρθρου σε άποκρυφιστικό περιοδικό, πού προσπαθει μέ κάθε τρόπο νά δείξει προς τά έξω ένα ουδέτερο πρόσωπο ή άκόμα καί φιλο-ορθόδοξο. Δέν είναι, φυσικά, εδώ ο κατάλληλος χώρος νά άπαντήσουμε στο έρώτημα γι αυτό γίνεται αυτό. Παραθέτουμε άπλά τό άπόσπασμα:

«Στην εποχή μας, πού γιά όλους τούς γνωστούς λόγους, ή τάση “έσωτερικής” αναζήτησης είναι τόσο αύξημένη, Ορθοδοξία καί Ελλάδα έχουν στα χέρια τους τόσο σοβαρά “όπλα”, πού κυριολεκτικά θά μπορούσαν νά κατακτήσουν τον κόσμο».

Τό ζήτημα αυτό ἀφορᾶ τόσο τήν ἐκκλησιαστική, ὅσο καί τήν πολιτική ἡγεσία. Ἡ χώρα μας δέν θά βγεῖ ἀπό τήν ἀπομόνωση οὔτε μέ τίς τουριστικές καμπάνιες, οὔτε μέ διοργανώσεις ἀγώνων καί συνεδρίων.

Τή δίψα ἢ τή μόδα τῆς ἀναζήτησης, τήν ἐκμεταλλεύονται πλήρως ὅλοι. Ἀπό σοβαρές ἐσωτερικές παραδόσεις μέ ὑπόβαθρο καί ζωντανούς δασκάλους, μέχρι ἀστεία ἢ καί ἐπικίνδυνα νοητικά κατασκευάσματα αὐτοφωτισμένων γκουρού. Ἀπό βιομηχανίες εἰδῶν νέας ἐποχῆς, μέχρι σχολές καί πανεπιστήμια μέ σχετικές ἔδρες.

Ἡ κατάρρευση τοῦ «ὑπαρκτοῦ κομμουνισμοῦ» εἶναι ἐπίσης γεγονός. Ἐνα τεράστιο ἔθνος, μέ ἔντονα καταπιεσμένο τόσα χρόνια τό θρησκευτικό του συναίσθημα, εἶναι ἔτοιμο νά πάει στό ἄλλο ἄκρο. Ποιός θά ἐπωφεληθεῖ;

Ἦδη ἡ εἰσβολή ἄρχισε, ὄχι μόνο ἀπό τά τζίν, τήν κόκα κόλα καί τά μάκ ντόναλτς, ἀλλά κι ἀπό τά διάφορα ἐσωτερικά ρεύματα καί φιλοσοφίες.

Ἀπέναντι ὅμως στίς φοβερές αὐτές ἀπαιτήσεις, ἡ Ὁρθοδοξία – γιά νά λέμε τά πράγματα ὅπως εἶναι – εἶχε ἕνα φοβερό μειονέκτημα. Δέν ὑπῆρχαν οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι πού νά συνδυάζουν τό ἐσωτερικό βίωμα μέ τήν εὐρεία θεωρητική κατάρτιση, ὄχι μόνο τήν ὀρθόδοξη, ἀλλά γενικότερη. Μόλις τώρα διαφαίνονται κάποια φωτεινά πνεύματα, ικανά νά σηκώσουν αὐτό τό βάρος.

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τά ἔβγαλαν πέρα στό δύσκολο ἔργο τους, ἔχοντας μαζί τους τή θεία χάρη, ἀλλά καί μιᾶ πλατειά γνώση, χωρίς μισαλλοδοξία, τῶν φιλοσοφῶν καί θρησκευτῶν πού ἀντιμετώπισαν. Τέτοια πνεύματα χρειάζονται σήμερα. Ἀκόμη χρειάζεται γνώση καί ἐφαρμογή τῶν νόμων ἐπικοινωνίας, πού ἐφαρμόζουν πλέον καί οἱ διαφημιστικές ἐταιρεῖες».

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν ἴσως εἶναι σήμερα ἀναγκασμένη νά ἐπανεξετάσει τό ζήτημα τῶν προτεραιοτήτων της στό ποιμαντικό ἔργο.

γ) Ἡ διάβρωση

Στήν ἐποχή μας ἐπιχειρεῖται διάβρωση τῶν πολιτειακῶν, κοινωνικῶν, εκπαιδευτικῶν ἢ ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικῶν φορέων. Ἐάν ἐπικρατήσῃ ἡ παραπάνω ἀποψη γιά τήν ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας, τό διαβρωτικό αὐτό ἔργο θά συνεχιστεῖ καί θά συστηματοποιηθεῖ χωρίς τήν παραμικρή ἀντίσταση ἀπό μέρους μας.

Γιά νά γίνῃ ἀντιληπτό ὅτι ἀπειλεῖται μέ διάβρωση ἀκόμη καί ὁ θεολογικός χώρος καί τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στά σχολεῖα, ἀναφέρουμε τά ἀκόλουθα χαρακτηριστικά παραδείγματα¹:

1. Ὡς «ἐξεταστέα ὕλη» στό Ε' ἐξάμηνο τοῦ Ποιμαντικοῦ (χειμερινό 1989) τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, στό μάθημα τῆς Ἱστορίας Θρησκευμάτων, δόθηκε κείμενο συνεντεύξεως τοῦ Μ. Eliade στό περιοδικό «Σικάγο», στήν ὁποία ὁ Eliade, μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει ὅτι μόνο μέ τίς ἐμπειρίες του στήν Ἰνδία κατανόησε τήν ἀξία τῶν εἰκόνων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Στό ἴδιο κείμενο, τό ὁποῖο ὁ ἱστορικός τομέας τῆς «Θεολογικῆς Σχολῆς» ἐξέδωσε ὡς «προσφορά τιμῆς καί σεβασμοῦ» στή μνήμη τοῦ Eliade ὡς «Ἵπατον τῶν θρησκευτιολόγων», οἱ ὀρθόδοξοι φοιτητές τῆς θεολογίας διδάσκονται: «Δέν πηγαίνω στήν Ἐκκλησία, ἀλλά σέ κάθε μορφή θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως αἰσθάνομαι σάν τό σπίτι μου». Ἀκόμη: Τό νόημα τῆς ζωῆς μπορεῖ κανεῖς νά τό ἀνακαλύψῃ «στό Ζέν ἢ στή Γιόγκα»· ὅλες οἱ λεωφόροι εἶναι ἀνοικτές καί τίποτε δέν εἶναι κλειστό.

Οἱ ἀντιλήψεις αὐτές διαδίδονται σήμερα εὐρύτατα καί στή χώρα μας ἀπό τούς κύκλους τῆς θεοσοφίας, τοῦ γκουρουϊσμοῦ, ἰδιαίτερα τῆς «Ἀποστολῆς Ραμακρίσνα», βασικός κλάδος τοῦ «Τάγματος Ραμακρίσνα», ἔχει ἤδη ἰδρύσει στή Δύση ναούς, μοναστήρια καί πλῆθος Κέντρων. Προβάλλεται συνήθως ὡς φιλοσοφία, μέ δραστη-

1. Σ.τ.Σ. Ἐπισημαίνομε ὅτι τό κείμενο ἀναφέρεται σέ δεδομένα τῆς δεκαετίας τοῦ 1990.

ριότητες πού δῆθεν δέν ἀποβλέπουν στόν προσηλυτισμό. Ὅμως μοναχοί τοῦ τάγμα-τος (σουάμι), μέ βιβλία πού μεταφράζονται σέ ὅλες τίς Δυτικές γλῶσσες, ἀκόμη καί μέ γκουρουνιστικά ὑπομνήματα στήν Ἁγία Γραφή, μέ διαλέξεις σέ ἐπίσημες αἴθουσες, μέ διαθρησκευτικά συνέδρια, στά ὁποῖα συμμετέχουν καί χριστιανοί θεολόγοι, δι-αδίδουν τά βασικά δόγματα τοῦ ἀπολύ-του μονισμοῦ ὡς καινό δόγμα ὅλων τῶν θρησκειῶν, ὑποστηρίζουν ὅτι καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ἓνας ἀπό τούς Ἀβατάρ, δίπλα στόν Κρίσνα κ.ἄ., ὅτι σέ αὐτή τή βάση ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἐνωμένες καί ἀποτελοῦν ἀπλῶς διαφορετικούς δρόμους καί ἀπει-λοῦν τό χριστιανικό φρόνημα μέ διάβρωση.

Τίς ἴδες ιδέες συμμερίζονται καί θεολό-γοι καθηγητές Πανεπιστημίων, πού μετέ-χουν σέ διαθρησκευτικά συνέδρια τῶν πα-ραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων, ἰδιαίτερος τοῦ Σάν Μιούνκ Μούν.

2. Συγγραφέας βιβλίου θρησκευτικῶν μιᾶς τάξεως τοῦ ἑλληνικοῦ Λυκείου, διακη-ρύσσει δημόσια τήν ἀποψη ὅτι δέν πρέπει νά γίνεται ἀντιπαράθεση μέ τίς παραθρη-σκευτικές καί αἰρετικές ομάδες, ὅτι αὐτές ἀποτελοῦν ἀπλά θρησκευτικά ἢ κοινωνι-κά φαινόμενα, ὅτι οἱ γκουροῦ εἶναι κάτι ἀνάλογο μέ τούς δικούς μας γέροντες καί ὅτι ὑπάρχουν καί γνήσιοι γκουροῦ, τούς ὁποῖους μπορεῖ κανεῖς νά γνωρίσει πη-γαίνοντας στήν Ἰνδία. Πρόκειται ἀκριβῶς γιά τήν ἴδια θέση τοῦ θρησκευτολόγου Eli-ade καί τῶν ὁμάδων τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἢ ὁποῖα δημιουργεῖ σύγχυση στούς νέους μας, ὄχι μόνο στούς μαθητές Λυκείου, ἀλλά καί στούς φοιτητές τῆς θεολογίας καί στούς διδασκάλους τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στά Ὁρθόδοξα σχολεῖα.

Αὐτές ἀκριβῶς τίς ἀντιλήψεις προπα-γανδίζουν οἱ ποικίλες γκουρουνιστικές ὁμάδες στή Δύση. Ὑποστηρίζουν ὅτι δέν πρέπει νά γίνεται ἀντιπαράθεση ιδεῶν· τό περιεχόμενο τῆς πίστεως τοῦ καθενός εἶναι ἀκριβῶς αὐτό πού ὁ καθένας χρειά-

ζεται, ὅπως καί οἱ θρησκείες εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνες πού οἱ ὀπαδοί τους χρειάζονται, ἀνάλογα μέ τό ἐξελικτικό πεδίο τοῦ καθε-νός ἀνθρώπου ξεχωριστά καί τοῦ καθενός λαοῦ σέ μιά συγκεκριμένη ἐποχή. Καμμιά θρησκεία δέν ἔχει ὀλόκληρη τήν ἀλήθεια, ἀλλά καί καμμιά θρησκεία δέν εἶναι λαν-θασμένη· ὅλες ἀποτελοῦν θρησκευτικά φαινόμενα, πού ὑπηρετοῦν τήν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου. ...

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίληψη πού «πέρασε» ἤδη καί σέ συγγραφείς διδακτικῶν βιβλί-ων τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σέ ὀρθόδοξα σχολεῖα². ...

18. Ἡ Ἑλλάδα ὅπως καί ἄλλες ὀρθόδο-ξες χώρες μεταβάλλονται βαθμιαῖα, ἀλλά συστηματικά σέ μεγάλες ἀποκρυστικές ἀγορές. Αὐτό ἀποδεικνύεται καί ἀπό τή «ζή-τηση» τῶν προϊόντων τοῦ ἀποκρυστικοῦ χώρου. Ὑπάρχουν ἤδη εἰδικά καταστήματα στήν Ἀθήνα, μερικά ἀποκρυστικά προϊό-ντα διατίθενται στά σουπερ-μάρκετ καί τό σύστημα ἀποστολῆς τους ἔχει βιομηχανο-ποιηθεῖ. Στήν Ἑλλάδα ἐκδίδονται 26 ἀποκρυ-φιστικά περιοδικά. Μερικά ἀπό αὐτά ἔχουν μεγάλη κυκλοφορία ἰδίως μεταξύ τῶν νέων. Στό Φεστιβάλ βιβλίου τῆς Ἀθήνας (1991), ἀπό τά 300 περίπου περίπτερα, 28 ἦταν ἀπο-κρυστικά. Περισσότερα ἀπό τά μισά ἐξέθε-ταν μεγάλη σειρὰ ἀποκρυστικῶν βιβλίων.

Τό πόσο ἔχει προχωρήσει ἡ διάβρωση τοῦ φρονήματος τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἀποδεικνύει τό γεγονός ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ, ἰδιαίτερα νέοι, πού ἀντιμετωπίζουν ὑπαρξιακά προβλήματα, καταφεύγουν στίς «λύσεις» τοῦ ἀποκρυ-φισμοῦ καί τῆς παραθρησκείας. Χαρα-κτηριστικό παράδειγμα εἶναι τό θέμα τῆς μετενσαρκώσεως. Μέ τήν μετενσαρκώση ὑπόσχονται ποικίλες ὁμάδες νά λύσουν τό πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, τό πρόβλημα τοῦ κακοῦ στόν κόσμο κ.ο.κ.

2. Εἶναι ἐντυπωσιακό ὅτι ἀπόπειρες ἐντάξεως παρό-μοιας ὕλης στό πρόγραμμα σπουδῶν ἐμφανίστηκαν ἤδη στίς μέρες μας.

Στήν Ελλάδα κυκλοφοροῦν σήμερα τουλάχιστον 5 διαφορετικά βιβλία, πού ἀναφέρονται στίς δοξασίες τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσαρκώσεως. Ὑπολογίζεται πώς τό 35% τῶν Εὐρωπαίων, πιστεύουν ἤδη στή διδασκαλία αὐτή πού ἀκυρώνει ὄχι μόνο ὀλόκληρο τόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό (ἀφοῦ θεμελιώνεται σέ διαφορετική ἀντίληψη περί ἀνθρώπου), ἀλλά καί τό ὅλο μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας, πού ταυτίζεται μέ τό κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως.

Αὐτά εἶναι μερικά ἐνδεικτικά «σημεῖα» τοῦ καιροῦ μας, πού ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ διάβρωση τοῦ δικοῦ μας χώρου ἔχει προχωρήσει ἀνησυχητικά.

Ἡ ἀπολογητική λοιπόν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποκτᾷ σήμερα προτεραιότητα γιά ὀλόκληρη τήν Ὁρθοδοξία: ἰδιαίτερα στίς χώρες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἀπηλλάγησαν ἀπό τά ὀλοκληρωτικά καθεστῶτα. Οἱ ποικίλες αἰρέσεις καί παραθρησκευτικές ὁμάδες συναγωνίζονται ἡ μία τήν ἄλλη, ποιά θά ἀναπληρώσει τό ἰδεολογικό κενό πού δημιουργήθηκε.

Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ λαός σ' αὐτές τίς χώρες δέν ἔχουν τήν κατάλληλη ἐνημέρωση, τήν ἀπαραίτητη προετοιμασία καί τήν στοιχειώδη ὑποδομή γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς νέας καταστάσεως καί ὁ κίνδυνος τῆς διαβρώσεως εἶναι ὑπαρακτός.

δ) Τί πρέπει νά γίνει

Ἡ ἀποψη πώς τό μόνο πού ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι ἡ ὀργάνωση τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς εἶναι ἐπικίνδυνη. Ἀκόμη κι ἂν ὀργανώσουμε ὅπως πρέπει τήν ἐνοριακή μας ζωή, ἐάν δέν ἐνισχύσουμε τήν ἀπολογητική τῆς Ἐκκλησίας καί μείνουμε παθητικοί θεατές μπροστά στήν συνεχιζόμενη διάβρωση ὄλων τῶν φορέων καί κέντρων ἐπηρεασμοῦ τοῦ κοινοῦ καί ἰδιαίτερα τῆς νέας γενιᾶς, δέν θά ἐπιτύχουμε ἀπολύτως τίποτε.

Ὁ χώρος τῆς μουσικῆς, τῆς τέχνης, τοῦ κινηματογράφου, τῶν μέσων μαζικῆς ἐνη-

μερώσεως, οἱ μορφωτικοί καί πολιτιστικοί φορεῖς, ὁ χώρος τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀκόμη καί τῆς θρησκευτικῆς, τά πολιτικά κόμματα καί ἡ τοπική αὐτοδιοίκηση ἔχουν σέ ἀνησυχητικό βαθμό διαβρωθεῖ. Ὁ ἀποκρυφισμός σέ ὄλες του τίς μορφές, προσδιορίζει τό φρόνημα τῶν φορέων αὐτῶν σέ μεγαλύτερο βαθμό ἀπό ὅτι τό περιεχόμενο τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἐάν δέν κάνουμε κάτι γενναῖο, ἀκόμη καί ἂν ὀργανώσουμε τήν ἐνοριακή μας ζωή, δέν θά μπορέσουμε νά προστατεύσουμε οὔτε ἐκείνους πού θά κρατήσουμε μέσα στήν Ἐκκλησία, γιατί τό φρόνημά τους θά ὑποστῆ διάβρωση. Θά ἐγκολληθῶν ἰδέες καί θά τρέφονται μέ πνευματική τροφή ξένη πρός τήν ὀρθόδοξη πίστη καί θά θεωροῦν τίς ἐξωχριστιανικές δοξασίες ὀρθόδοξες! Αὐτό γίνεται ἤδη σέ πολλές περιπτώσεις. Τό πρόβλημα θά ὀξυνθεῖ μέ τήν συντονισμένη προπαγάνδα τῆς λεγομένης «Νέας Ἐποχῆς», πού τείνει νά κυριαρχήσει σέ ὄλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς μας. Στή δεκαετία τοῦ 1990 διαμορφώνεται ἤδη ἕνας νέος πολιτισμός. Βασικό γνώρισμά του εἶναι ἡ σύγχυση ἀνάμεσα στή θρησκεία καί στήν πολιτική, ἡ θρησκευιοποίηση τῆς πολιτικῆς καί ἡ πολιτικοποίηση τῆς θρησκείας. Ὁ πολιτισμός πού διαμορφώνεται ἀκυρώνει τό χριστιανικό ἦθος καί ὀλόκληρο τό δυτικό πολιτισμό.

Μπροστά σ' αὐτή τή νέα πραγματικότητα ἡ συμβολή τῆς Ὁρθοδοξίας στήν ἀναζήτηση τῶν πνευματικῶν θεμελιῶν γιά τήν οἰκοδομή τοῦ ὀνομαζομένου «κοινοῦ εὐρωπαϊκοῦ σπιτιοῦ» ἔχει μεγίστη σημασία.

Πιό συγκεκριμένα πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι ἡ οὐσιαστική ἀντιμετώπιση τῶν ποικίλων προβλημάτων, πού σχετίζονται μέ τίς αἰρέσεις καί γενικώτερα μέ τήν ἐξωχριστιανική καί ἐξευρωπαϊκή ἀπειλή, προϋποθέτει τήν σέ βάθος γνώση τοῦ ἀντικειμένου, τήν ἀντικειμενική ἐνημέρωση. Ἐάν δέν γνωρίζουμε τήν πρόκληση, δέν εἶναι δυνατόν νά δώσουμε τίς ὀρθόδοξες

λύσεις, να οριοθετήσουμε την πίστη μας και να προσφέρουμε τό απαραίτητο σταθερό σημείο αναφοράς και τό «μέτρο» κρίσεως κάθε τι νέου πού φθάνει σέ μᾶς. ...

Ἡ σύγχρονη καί συστηματική ἀπολογητική ἐργασία τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἔχει ὡς σκοπό τήν πρόληψη τῆς πλάνης, καθῶς καί τήν ἐπιστροφή τῶν πεπλανημένων. Πρέπει νά συνδυάζει τήν οριοθέτηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, πού προϋποθέτει τήν καλή γνώση τῆς ποικίλης προκλήσεως (αἰρετικῆς, ἀποκρουφιστικῆς, γκουρουϊστικῆς, νεογνωστικῆς κ.ἄ.) καί τῆς Ὀρθοδόξου Πατερικῆς θεολογίας. Πρέπει, σύμφωνα καί μέ ὅσα ἤδη ἐκθέσαμε, νά εἶναι σέ θέση νά ἀποκαλύπτει πίσω ἀπό τά πολυάριθμα προσωπεῖα τό ἀληθινό πρόσωπο τῆς κάθε ὁμάδος, νά προσδιορίζει τούς ἀληθινούς σκοπούς της, τίς διασυνδέσεις της, τή στρατηγική της καί τίς ἐπιπτώσεις πού ἔχει ἢ τυχόν ἐξάπλωση τῶν δοξασιῶν της γιά τήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα, γιά τήν κοινωνική, πολιτιστική, πολιτική μας ζωή, ἀκόμη καί γιά τούς δημοκρατικούς θεσμούς καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα. ...

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον ἐπί μία δεκαπενταετία, μέ τήν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προσπαθήσαμε νά λειτουργήσουμε μερικά βασικά εκπαιδευτικά προγράμματα, στηριζόμενοι στήν ἐλεύθερη καί ἐθελοντική συνεργασία. Πολύτιμοι συνεργάτες τῶν προγραμμάτων αὐτῶν ἦσαν διάφορες προσωπικότητες πού εὐαισθητοποιήθηκαν καί ἐνημερώθηκαν, γονεῖς τῶν ὁποίων τά παιδιά ἔπεςαν θύματα τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας καί ἰδιαίτερος, πρώην θύματα, πού βοηθήθηκαν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό αἰρετικές καί παραθρησκευτικές ἐξαρτήσεις, ἐπανεντάχθηκαν στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἐκπαιδεύθηκαν γι' αὐτό τό ἔργο. ...

Κλείνοντας, ὑπογραμμίζουμε καί πάλι πῶς ἡ Ἐκκλησία καί ἡ θεολογία μας πρέπει νά δεχθεῖ τήν πρόκληση καί νά ἀναζητήσει

ἀπαντήσεις στά σύγχρονα ὑπαρξιακά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπό τή δική της γνήσια παράδοση.

Μέ βάση τήν μέχρι τοῦδε ἐμπειρία πρέπει νά δεχθοῦμε πῶς ἡ ἀκαδημαϊκή μας θεολογία δέν ἔχει ἀποδεχθεῖ αὐτή τήν πρόκληση. Ἐάν, συνεπῶς, θελήσουμε νά μεταφέρουμε στήν ἀπολογητική μας διακονία τήν προβληματική τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας, δέν προσφέρουμε οὐσιαστική βοήθεια: δέν θά ἐπιτύχουμε ἀληθινή διαπροσωπική ἐπικοινωνία καί ποιμαντικό διάλογο. Ἀντίθετα: θά ὀδηγήσουμε σέ μεγαλύτερη σύγχυση καί ἀβεβαιότητα, κυρίως τούς νέους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι χρειάζονται σταθερό σημείο ἀναφοράς καί ἓνα «μέτρο», γιά νά μπορέσουν νά ἀποφασίσουν ἀναφορικά μέ κάθε τι νέο, πού ἔρχεται πρὸς αὐτούς. ...

Ἡ ἀπολογητική διακονία μας δέν εἶναι δυνατόν νά διεξαχθεῖ κατά τρόπο δραστικό καί σύμφωνο μέ τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἂν δέν στηρίζεται στή βαθύτερη μελέτη καί ὀρθή κατανόηση τῆς ἑξῶθεν προκλήσεως. Εἶναι δυστύχημα τό ὅτι δέν ὑπάρχει ἓνα ἐρευνητικό Κέντρο, πού νά ἀσχολεῖται μέ αὐτό τό θέμα. Ἡ στάση πού παίρνουν οἱ ὑπεύθυνοι παράγοντες τῶν ἀνωτέρων καί ἀνωτάτων ἰδρυμάτων, πού ἀνέλαβαν τήν ἐκπαίδευση τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι πάντοτε ἐλπιδοφόρα.

Πιστεύουμε πῶς εἶναι καιρός νά προχωρήσουμε σέ γενναῖες ἀποφάσεις καί στήν ὑλοποίησή τους: ἐλπίζουμε πῶς οἱ ἀποφάσεις αὐτές θά ληφθοῦν κατά τό νέο ἔτος 1992, ὄχι γιά νά μείνουν ἀποφάσεις, ἀλλά γιά νά ὑλοποιηθοῦν σέ αὐτό τό νέο ἔτος: εἶναι ἤδη ἀργά καί πρέπει νά σπεύσουμε, πρὶν νά εἶναι οἱ συνέπειες περισσότερο τρομακτικές. Θά εἶναι πολύ πιό ἀνώδυνο νά ἀντιληφθοῦμε αὐτές τίς συνέπειες μέ τρόπο «ὀμαλό». Μόνο τότε θά μπορέσουμε νά ἀντιδράσουμε μέ σύνεση καί σωφροσύνη. Αὐτή εἶναι ἡ προσωπική μου εὐχή γιά τό 1992.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

του Αρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου Παπαθανασίου,
Τεροκήρυκος της Γερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἄς δοῦμε μερικά πνευματικά μηνύματα, πού ἔχει νά μᾶς δώσει ἡ μορφή τοῦ ἀειμνήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου...

Τό πρῶτο καί βασικότατο χαρακτηριστικό του. Ὁ π. Ἀντώνιος ὑπῆρξε ὁ ἄνθρωπος τῆς συνεχοῦς ἐργασίας. Δέν ὑπῆρχαν ἀργίες καί διακοπές γι' αὐτόν. Ὡς γείτονας του, πολλές φορές, ἔβλεπα τό φῶς τῆς λάμπας τοῦ γραφείου του, νᾶναι ἀναμμένο, ἀργά τό βράδυ καί ὁ π. Ἀντώνιος νᾶναι σκυμένος πάνω στά χαρτιά του, στά βιβλία του, στή γραφομηχανή του. Τό ἴδιο καί στό γραφεῖο του στήν Ἱ. Σύνοδο, ἀπό τό πρῶο μέχρι ἀργά τό μεσημέρι, δούλευε συνεχῶς, ἔγραφε, προβληματιζόταν, διηύθυνε τίς συσκέψεις, ἔβλεπε τούς ξένους ἀνταποκριτές, συνεργαζόταν μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς. Ἡ ὑπηρεσία του στήν Ἱ. Σύνοδο ἦταν ἀπό τίς πιό ζωντανές, δημιουργικές καί καρποφόρες ὑπηρεσίες. Τόσο στήν πρώτη

1. Ἀπό ὁμιλία του στό Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστewς, 6.5.2001



Ἀπό τήν ἐκδήλωση στήν Καζάρμα, γενέτειρα τοῦ π. Ἀντωνίου, κατά τήν ἀφιέρωση σ' ἐκεῖνον τῆς κεντρικῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ

φάση πού ἦταν ὑπεύθυνος τῆς Σχολῆς Ἐθελοντῶν Διακονίας καί τοῦ Γραφείου Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, ὅσο καί στή δεύτερη φάση, ὡς Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων καί ὡς Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Συμπαραστάσεως Παλλινოსτούντων.

Ἐνα δεύτερο χαρακτηριστικό τοῦ π. Ἀντωνίου ἦταν ἡ μελέτη. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ βιβλίου. Διάβαζε πολύ ἑλληνικά καί ξένα βιβλία. Πρωτίστως ἤξερε καλά τήν Ἁγία Γραφή, ὅσον ὀλίγοι σήμερα θεολόγοι καί κληρικοί. Ἡ ἀριστη δέ γνώση τῆς γερμανικῆς γλώσσας τόν διευκόλυνε πολύ στίς μελέτες του. Γι' αὐτό καί ἦταν ἐνημερωμένος, βαθύς θεολόγος, ἔτοιμος νά δώσει τήν καλήν ὁμολογίαν, «παντί τῶ αἰτοῦντι». Τίς γνώσεις του δέν τίς περιορίζε μόνο γιά τόν ἑαυτό του. Ἦταν μεταδοτικός. Λειτουργοῦσε ὡς πομπός στούς ἀδελφούς του, στό χριστεπώνυμο πλήρωμα, στήν Ἀθήνα, στήν ἐπαρχία καί στό ἐξωτερικό. Γι' αὐτό καί ἡ ἀξία του ἀναγνωρίσθηκε πάρα πολύ καί ἀπό τίς μή ἑλληνόφωνες Ὁρθόδοξες ἐκκλησίες. Αναφέρω χαρακτηριστικά τά λόγια τοῦ κορυφαίου ὀρθόδοξου Ρουμάνου θεολόγου τοῦ π. Δημητρίου Staniloae: «Ολόκληρο τό ἔργο τοῦ Ἑλληνοπατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου μαρτυρεῖ μία ψυχή πού φλέγεται ἀπό τό ζῆλο ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιά ἐκεῖνο τό μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ, πού ἔμεινε διά μέσον τοῦ χρόνου -παρ' ὅλες τίς τρομακτικές ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του- ἅγιο καί ἄσπιλο». ...

Ἐνα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τῶν ὁμιλιῶν του ἦταν, ἀφενός μὲν ἡ ἐπαρκῆς γνώση τῶν θέσεων τῶν αἰρετικῶν, ἀφετέρου δέ ἡ ἀνατροπή τῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν τους μέ γερά ἐπιχειρήματα. Ὁ π.

Η ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΟΥ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ (κατ' επιλογήν)¹

1. Ο πνευματικός αγώνας καί ή σωτηρία

Η χριστιανική ζωή δέν είναι διασκέδαση, αλλά αγώνας. Καί αυτό δηλώνεται ήδη στην Παλαιά Διαθήκη: «Παιδί μου, αν προσέρχεσαι νά υπηρετήσεις τόν Θεό, έτοιμάσου για τούς πειρασμούς» (Σοφ. Σειρ. β' 1). Όμως αυτό δέν σημαίνει πώς ή σωτηρία είναι αποτέλεσμα τού αγώνα από μέρους τού ανθρώπου. Έξαρτάται πάντοτε από τό έλεος τού Θεού καί αποτελεί δώρο Του (Ρωμ. θ' 16. Α' Κορ. γ' 7. Έφεσ. β' 8). Όμως ό Θεός δέν βιάζει ποτέ τή βούληση τού

1. Σ.π.Σ. Από τόν πλοῦτο τῶν κειμένων τού π.Αντωνίου δημοσιεύομε αποσπάσματα πού αποτελούν τίς πνευματικές υπόθηκες του.

Αντώνιος δέν προχειρολογούσε. Έμπαινε στό μεδούλι τής πλάνης καί κτύπαγε τήν αίρεση στην καρδιά. Η μεθοδολογία του ήταν συστηματική, μέ τόν ασφαλή τροπο τού βαθμιαίου καί νηφάλιου διαφωτισμοῦ. Γι' αυτό καί οί όμιλίες του υπήρξαν πολυκαρπες καί καλλίκαρπες. Πολλές είναι οί μαρτυρίες τῶν ανθρώπων πού διεσώθηκαν από τίς πλεκτάνες τῶν αίρετικῶν καί πού χάρις στά χριστιανικά μαθήματα τού π. Αντωνίου βρῆκαν τόν όρθό δρόμο τής αληθοῦς πνευματικῆς ζωῆς.

Ό π. Αντώνιος ήταν ανιδιοτελής ιερέυς τού Υψίστου. Αύθεντικός άνθρωπος γεμάτος πίστη καί δύναμη παρά τό ασθενικό σαρκίο του. Ήταν έδραϊός καί άμετακίνητος στην άγία πίστη τής Έκκλησίας μας καί άπέναντι τῶν έχθρῶν του καί τῶν συκοφαντῶν καί ύβριστῶν του στάθηκε ύπομονετικά, φιλόανθρωπα, γενναία, άποφασιστικά νά τούς βοηθήσει καί αυτούς νά καταλάβουν τό λάθος τους...

άνθρώπου. Ό Θεός χτυπάει τήν πόρτα μας καί πρέπει νά τού ανοίξουμε για νά εισέλθει· μ' αυτόν τόν τρόπο γινόμαστε συνεργοί τού Θεού στό έργο τής δικῆς μας σωτηρίας (Άποκ. γ' 20, προβλ. Α' Κορ. γ' 8). Αὐτή τή σωτηρία πρέπει νά κατεργαζόμαστε «μετά φόβου καί τρόμου» (Φιλιπ. β' 12).

Έκεῖνο πού καλεῖται νά προσφέρει ό άγωνιστής τού Χριστοῦ είναι ή θέλησή του, ό ιδρώτας του καί ό κόπος του, όπως επίσης ό φόβος καί ό τρόμος του, γιατί ό Θεός σέβεται τήν επιλογή τού ανθρώπου καί δέν σώζει τόν άνθρωπο έξαναγκαστικά. «Μή παρόντος τού θελήματος, οὐδ' αυτός ό Θεός τι ποιεί», λέγει χαρακτηριστικά ό άγιος Μακάριος ό Αιγύπτιος. Καί ό άγιος Ήσαΐας προσθέτει ότι μολο-

Ό αείμνηστος π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος ήταν πράγματι ένας σπουδαίος άκαταπόνητος ποιμένας τού πιστοῦ λαοῦ τού Θεοῦ.

Όλόψυχα αγάπησε τόν Χριστό.

Θαρραλέα αγωνίσθηκε για τόν Χριστό.

Ένδόψυχα βίωσε τόν Χριστό.

Τό φλογερό του παράδειγμα, εύχομαι, νά μιλήσει στις καρδιές όλων μας. Αιώνια του ή μνήμη.



Βάπτιση καί ένταξη στην Έκκλησία, στόν Ι. Ναό Αγ. Σπυρίδωνος Παγκρατίου

νότι ὁ Θεός χορηγεῖ καί τις ἀρετές, παρ' ὅλα αὐτά ὁ ἄνθρωπος κλήθηκε νά προσφέρει ἀπό μέρους του τόν ἰδρώτα τῆς κάθε ἀρετῆς. Αὐτό ὑπογραμμίζεται σέ ὅλα τά ἱερά κείμενα:

«Ἀλίμονο στίς δειλές καρδιές, στά χέρια πού παράλυσαν...Ἀλίμονό σας πού χάσατε τήν ὑπομονή», λέγει ὁ σοφός Σειράχ (β' 12,14) ὑπογραμμίζοντας τή σημασία τοῦ κόπου καί τοῦ μόχθου στόν πνευματικό ἀγώνα. Αὐτό τονίζει καί ὁ μέγας κανόνας: «Καί γάρ ἄνευ πόνων, οὐ πρᾶξις οὐ θεωρία, ψυχῇ κατορθωθήσεται». Ὁ πόνος δέν εἶναι κάτι τό ἀρνητικό στή ζωή τοῦ πιστοῦ· εἶναι εὐλογία καί ἀπόδειξη ἀγρύπνου φρονήματος ἀπό μέρους τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Χριστοῦ. ...

Ἔλα αὐτά φανερώνουν πώς ὁ πιστός δέν πρέπει νά φοβᾶται τό σατανᾶ, οὔτε νά πανικοβάλλεται μέ τή σκέψη πώς θά «λυθεῖ» μιᾶ μέρα καί θά ζητήσει νά μᾶς πλανήσει μέ τόν Ἀντίχριστο καί τίς δυνάμεις του. Ἐμεῖς πρέπει νά μιλάμε γιά τόν Χριστό καί ὄχι γιά τόν Ἀντίχριστο καί νά κάνουμε τά ἔργα τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τοῦ Ἀντιχρίστου. Τότε θά βρισκόμαστε μέσα στόν πνευματικό ἀγώνα καί δέν ἔχουμε νά φοβηθοῦμε τίποτε, οὔτε τά ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, τούς μάγους, τούς σατανιστές κ.ο.κ..

(π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου,
Ἡ Ὁρθόδοξία μας
Ἀθῆναι 1994, σσ. 312 καί 569).

2. Μή χάνεις τήν ἐλπίδα

Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη ἀνθρωπολογία τό «κατ' εἰκόνα» μέσα στόν ἄνθρωπο μπορεῖ νά ἀμαυρωθεῖ, νά ἀτονίσει. Ὅμως ποτέ δέν καταστρέφεται ὀλοκληρωτικά. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι μιᾶ ἄβυσσος μεγαλύτερη ἀπό τήν ἄβυσσο τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός «κυνηγάει» μέ τήν ἀγάπη Του τόν ἀποστατημένο ἄνθρωπο καί προκαλεῖ τήν προαίρεσή του. Περιμένει τήν ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου γιά νά τόν «ἀρπάξει», νά τόν καθαρίσει καί νά τόν ἀποκαταστήσει πλήρως στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης Του.

Αὐτό ἐναρμονίζεται πλήρως καί μέ τήν ἄλλη βασική θέση τῆς Ὁρθόδοξου ἀνθρωπολογίας, ὅτι δηλαδή ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρεπτός καί ὄχι ἄτρεπτος. Ἐνας μαθητής τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά γίνεῖ προδότης καί ληστής, ἕνας τελώνης, μιᾶ πόρνη, μποροῦν νά γίνουν ἅγιοι. Ὁ Θεός δέν ξεγράφει ποτέ κανένα, ἀπό τά παιδιά Του, γι' αὐτό ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἐλπίδα καί ἔμεῖς δέν ἔχουμε δικαίωμα νά ξεγράψουμε κανένα.

(π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου,
Νεοσατανισμός.

Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση,
Ἀθῆνα 1996, σ. 290).

3. Μέ ὄπλο τήν προσευχή - Ἦχι στόν διαλογισμό

Ἡ προσευχή θεμελιώνεται στήν κοινωνία ἀγάπης ἀνάμεσα στόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο καί ἐπομένως προϋποθέτει τή διάκριση ἀνάμεσα στόν προσευχόμενο καί στόν Θεό, τόν ἀποδέκτη τῆς προσευχῆς. Ἀκόμη καί ἡ νοερά προσευχή προϋποθέτει τήν ἴδια διάκριση καί ἀποβλέπει στόν ἴδιο σκοπό· στήν κοινωνία ἀγάπης ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ κοινωνία δέν εἶναι «κατ' οὐσίαν», δέν σημαίνει «σύγχυση» καί «ἀπορρόφηση» τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἀλλά ἀνύψωση του, μέχρι τό ὕψος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ Πατρός. Εἶναι κοινωνία «ἐν Χριστῶ». Ὅπως ἐν Χριστῶ ἐνώθηκε ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπο «ἀσυγχύτως καί ἀτρέπτως», χωρίς ὁ ἄνθρωπος νά συγχέεται μέ τόν Θεό καί χωρίς ἡ ἀνθρώπινη φύση νά «τρέπεται» σέ θεία ἢ καί ἡ θεία φύση νά τρέπεται σέ ἀνθρώπινη, ἔτσι καί ἡ κοινωνία ἀγάπης στή νοερά προσευχή συντελεῖται «ἀσυγχύτως καί ἀτρέπτως».

Ὁ διαλογισμός, ἀντίθετα, θεμελιώνεται στόν ἀπόλυτο μονισμό καί στήν ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου καί ἀποβλέπει στή «γνώση», ὅτι ὁ διαλογιζόμενος ταυτίζεται μέ τόν Θεό καί γίνεται Θεός-Ἐαυτός! Ἀκόμη κι ἂν χρησιμοποιεῖται στό διαλογισμό κάποιο σύμβολο, ὅπως τό ὄνομα μιᾶς «θεό-

τητας» ή η μορφή της, αυτό δέν φανερώνει πίστη σέ προσωπικό Θεό. ...

(π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου,
Διαλογισμός ή προσευχή;

έκδ. *Διάλογος*, Αθήνα 1993, σσ. 252-253).

4. Ο δρόμος πρός τήν δόξα καί τήν αιώνια χαρά

Ένα θαυμάσιο μέλλον διαγράφεται λοιπόν μπροστά μας· ό δρόμος του Χριστού είναι ό δρόμος τής έλευθερίας του ανθρώπου και όλοκλήρου τής κτίσεως από τή δουλεία τής φθοράς και του θανάτου, ό δρόμος τής άφθαρσίας, τής άθανασίας και τής αιώνιας αγάπης. Δέν είναι απλώς ή επάνοδος του ανθρώπου στό σημείο από τό οποίο ξεκίνησε, αλλά ή έκπλήρωση του σκοπού τής δημιουργίας, μέ βάση τήν «οικονομία του μυστηρίου του άποκεκρυμμένου από τών αιώνων εν τῷ Θεῷ τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ιησοῦ Χριστοῦ». Αὐτός ό σκοπός πραγματοποιήθηκε σύμφωνα μέ τό προαιώνιο σχέδιο του Θεού «έν Χριστῷ Ιησοῦ τῷ Κυρίῳ ήμῶν», διά του οποίου ἔχουμε τήν παρησίαν» νά προσερχόμαστε «διά τής πίστεως εἰς Αὐτόν» (Έφεσ. γ' 8-12). ...

Μέσα σ' αυτό τόν κόσμο ή Όρθόδοξη Έκκλησία ἔρχεται νά προσφέρει έλπίδα και νά κηρύξει πώς Κύριος τής ιστορίας είναι ό Χριστός, ό όποιος θά ἔλθει νά ανακαινίσει τόν κόσμο και νά τόν ἐλευθερώσει από τή δουλεία τής φθοράς, νά τόν ὀδηγήσει στην ἐλευθερία τών υἱῶν του Θεού, στην αιώνια



Στά Μέγαρα, αντιχιλιαστική έκδήλωση

χαρά τής κοινωνίας τής αγάπης μέ τόν Δημιουργό του. Καί θά είναι αυτό βασιλεία αιώνια, στην όποία θά κυριαρχεί ή άρμονία, γιατί ό άνθρωπος θά παύσει πλέον νά ζει κλεισμένος στον έαυτό του και θά διάγει και πάλι μία ζωή σύμφωνη μέ τήν άληθινή του φύση, πού είναι κοινωνία προσώπων, «κατ' εικόνα» του Τριαδικού Θεού.

(π. Αλεβιζοπούλου Αντωνίου,
Τό νόημα τής ζωής στό φῶς τής Όρθοδοξίας,
Αθήναι 1997, σσ. 399-400).

5. Η ευθύνη του ποιμένος - Τά ποιμαντικά κενά

Η Αγία Γραφή και τό ποιμαντικό μας καθήκον επιβάλλουν τόν ποιμαντικό διάλογο. Συνοψίζοντας όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω λέμε πώς ό διάλογος αυτός δέν πρέπει νά αποβλέπει στον συγκρητισμό και στην έναρμόνιση τής πίστεώς μας μέ τίς έξωχριστιανικές τάσεις και κοσμοθεωρίες, μέ τήν έκτός Χριστού «συνταγή σωτηρίας». Ο διάλογος κινείται βέβαια στον πολιτιστικο-φιλοσοφικό χῶρο τών ανθρώπων στους όποιους άπευθυνόμαστε. Όμως δέν γίνεται μέ τίς δικές μας δυνατότητες και μ' ανθρώπινα επιχειρήματα, αλλά μέ τή δύναμη του Πνεύματος του Θεού και αποβλέπει στην μετάδοση του μηνύματος τής έν Χριστῷ σωτηρίας.

Πριν μπουμέ σ' ένα τέτοιο ποιμαντικό-άπολογητικό διάλογο είναι ανάγκη νά λάβουμε σοβαρά υπόψη μας πώς καλούμεθα σέ μία πραγματική «πάλη» και πώς αυτή ή πάλη άφορᾶ «τόν κοσμοκράτορα του σκοτους του αιῶνος τούτου, τά πνεύματα τής πονηρίας έν τοῖς έπουρανίοις», πού χρησιμοποιούν συχνᾶ τεχνάσματα άπάτης. ...

Αλλά τό έργο αυτό δέν θά φέρει τούς προσδοκώμενους καρπούς, αν δέν φροντίσουμε νά καλύψουμε τά δικά μας κενά. Πρέπει νά είμαστε σέ θέση νά ὀριοθετήσουμε τήν ὀρθόδοξη πίστη σέ σχέση μέ τήν αίρετική και έξωχριστιανική ιδεολογική πρόκληση και νά καταδείξουμε πώς στό

φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας λύνονται ὅλα τὰ ἐρωτήματα γύρω ἀπό τήν ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, χωρίς νά ὀδηγοῦμεθα σέ ἀδιέξοδα. Οἱ ἀπαντήσεις αὐτές ἀποτελοῦν καί τό σταθερό σημεῖο ἀναφορᾶς, πού βοηθεῖ στόν πνευματικό μας προσανατολισμό καί στήν ὀρθή κατανόηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

(π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου,
Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων.
Προβληματική καί Στρατηγική,
Ἀθήνα 1996, σσ. 191-192, 292).

6. Ἀπολογισμός λίγο πρίν τήν κοίμησι

Σέ ὅλη τή διαδρομή τῆς ζωῆς μας οὐδέποτε διανοηθήκαμε νά διαφημίσουμε τήν ἐργασία μας σέ ὅποιονδήποτε τομέα. Οὐδέποτε ἀποβλέψαμε στήν ἀναγνώριση ἀπό μέρους προσώπου (ἀκόμη καί προϊσταμένων μας) καί οὐδέποτε ὑπηρετήσαμε πρόσωπα.

Δημόσια ἐξομολογοῦμεθα ὅτι οὐδέποτε ἐνταχθήκαμε σέ κλειστούς κύκλους «ἐμπιστων» ἢ σέ «αὐλές» ἰσχυρῶν πολιτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν προσώπων στό ἐξωτερικό ἢ καί στή χώρα μας. Πάντοτε εἴπαμε μέ παρρησία τή γνώμη μας καί ἐργασθήκαμε μέ συνέπεια καί μέ φόβο Θεοῦ· οὐδέποτε μέ κίνητρο τό φόβο ἀνθρώπων. Γι' αὐτό καί ἀναγκαστικά ἀντιμετωπίσαμε πολλές φορές δυσκολίες.

Ἀλλά, ὁμολογοῦμε ὅτι, παρ' ὅλες τίς ἀρχικές δυσκολίες, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ στάση μας αὐτή ἐκτιμήθηκε τελικά δεόντως ἀπό ὑπεύθυνα πρόσωπα, ἰδιαίτερα στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο. Γι' αὐτό καί τελικά, περιέβαλαν τήν ἐκκλησιαστική μας διακονία μέ ἐμπιστοσύνη καί στοργή.

Δέν ἀναμιχθήκαμε ποτέ σέ «παρατάξεις». Ὅμως ἡ ἐργασία μας τελικά ἐκτιμήθηκε ἀπό ὅλους. Αὐτό εἶναι γιά μᾶς σημεῖο τῆς ἀγάπης καί τῆς πρόνοιᾶς τοῦ Θεοῦ. Ἀποτελεῖ τό πλέον οὐσιαστικό στήριγμά μας σέ ὅποιες κατά καιρούς δυσκολίες.

Δέν ὑποστηρίζουμε ὅτι κάναμε ἐμεῖς, μέ τίς δικές μας μόνο δυνάμεις, κάτι τό

σημαντικό. Προσπαθήσαμε ὅμως μέ ὅλες τίς δυνάμεις μας νά ὑπηρετήσουμε τούς ἀδελφούς μας στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἐπιτελέσαμε, ὁ Κύριος τό ἐπετέλεσε, χρησιμοποιοῦντας ἐμᾶς καί τούς συνεργάτες μας ὡς ἀνάξια μὲν, ἀλλά δικά Του ὄργανα».

(π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου,
Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο, σ. 394, 395).

7. Θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στεναχωρούμενοι

Ὁ Χριστός δέν ἀπαιτεῖ ἀπό ἐμᾶς νά δικαιώσουμε τούς ἑαυτούς μας ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μέ κάθε μέσο. Ἡ Ἁγία Γραφή ὑπογραμμίζει ὅτι εἶναι μακάριος ἐκεῖνος πού διώκεται «ἐνεκεν δικαιοσύνης»!! Ὅμως αὐτός ὁ διωγμός μᾶς δίνει τήν βεβαιότητα ὅτι ἀξιολογεῖται ὀρθά τό ἔργο μας. Εἶναι πράγματι σοφό αὐτό πού μᾶς δίδασκε ὁ ἀείμνηστος Γέροντας Ἰωήλ τῆς Καλαμάτας. Μᾶς δίδασκε ὅτι «ὅποιος κάνει τό καλό καί δέν βρίσκει τό μπελά του δέν ἔχει ἀξία»!

(π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου,
Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο, σ. 397-398).

Ὁ π. Ἀντώνιος ἐκοπίασε, «ὑπερβαλλόντως» ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν του. Ὑπέμεινε μέ ὑπομονή τίς δοκιμασίες, πνευματικές καί σωματικές. ἤλθε ὅμως ἡ δικαίωση. Γι' αὐτό, ὅσο περνοῦν τά χρόνια, τόσο πιά πολύτιμη ἀποδεικνύεται ἡ προσφορά του καί φωτεινότερη προβάλλει ἡ μορφή του.



Στόν ὄσιο Δαβίδ, μέ τόν
Γέροντα π. Ἰάκωβο Τσαλίκη

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ ΕΣΤΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ

του Καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη

1. Συμπληρώθηκαν είκοσι χρόνια (1996-2016) από την έκδημία του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου. Η «δικαίωση» του π. Αντωνίου δέν προέρχεται από κάποιο δημιουργικό έργο ή προσπάθεια, πού έκανε μέ τίς δικές του δυνάμεις και ίκανότητες. Η «δικαίωση» έκπηγάζει από τόν Θεάνθρωπο Κύριο, στόν Όποιον είχε παραδώσει ολοκληρωτικά και αφιερώσει τήν πορεία και τόν έσχατο προορισμό τής ύπαρξεώς του. Ο π. Αντώνιος – είχα τήν εύλογία του Θεού νά τόν γνωρίσω και νά συνδεθούμε έν Χριστώ πνευματικά μαζί και μέ τήν αοίδιμη πρεσβυτέρα του Αντωνία – είχε αναπτύξει μέ απαλότητα, απλότητα, ταπείνωση, επείκεια τή Χάρη και τήν εύδοκία του Θεού, πού του απέκάλυψε τό χάρισμα – κάθε ανθρώπου – τής «κατ' εικόνα Θεού» δημιουργίας Του. Ότι είναι φορεύς τής «εικόνας του Θεού του άοράτου», ός έστιν Ίησους Χριστός. Ότι έχει προορισμό - όπως κάθε άνθρωπος – νά αναπτύξει κατά τήν επίγεια πορεία του τό «κατ' εικόνα Θεού» σέ «εικόνα Θεού και όμοίωση». Αυτό σημαίνει και δείχνει τόν υπέρτατο προορισμό του ανθρώπου, πού προορίζεται προαιωνίως από τήν εύδοκία του Τριαδικού Θεού νά φανερώσει μέσα από τήν ύπαρξή του τήν εικόνα του Θεού Λόγου. Έτσι γίνεται μέτοχος τής αιώνιου ζωής στη Βασιλεία του Υίου τής αγάπης του Θεού και Πατρός.

Ο π. Αντώνιος άποδέχθηκε τήν κλήση του από τόν Θεό και αισθάνθηκε πώς, ως άνθρωπος, είναι φορεύς του Χριστού (= Χριστοφόρος) και συγχρόνως μέλος του θεανθρωπίνου Σώματος Του, του μυστηρίου τής Έκκλησίας. Γι' αυτό και ή πορεία τής ζωής του ήταν χριστολογική και έπο-

μένως έκκλησιολογική. Σ' αυτό τό όρθόδοξο έκκλησιαστικό φρόνημα στήριξε τήν ύπαρξή του, τή ζωή και τήν ποιμαντική και ιερατική διακονία του. Είναι «άξιον και δίκαιον» νά άσχοληθούμε μέ τήν παρουσία και τήν έκκλησιαστική διακονία του στό έργο τής θείας Οικονομίας, πού είναι ή έν Χριστώ σωτηρία του κόσμου και του ανθρώπου.

2. Θα αναφερθώ στό όρθόδοξο έκκλησιαστικό του φρόνημα. Άποτελεί τό θεμέλιο και τή χαριτόβρυτη δημιουργική δύναμη, πού «τά άσθενή θεραπεύει και έλλείποντα άναπληροϊ». Η έκκλησιαστική του διακονία δέν διαχωρίζεται από τήν επίγεια προς τήν μέλλουσα κατάσταση άνυψωτική πορεία τής ύπαρξεώς του. Δηλαδή τήν πραγμάτωση του ύψιστου προορισμού του ανθρώπου, όπως ό Θεός τόν προβλέπει μέ τήν χαρισματική «κατ' εικόνα Θεού» δημιουργία Του.

Ο π. Αντώνιος είχε άποδεχθεί τήν επένεργεια τής Χάριτος του Χριστού στην ύπαρξή του, πού του απέκάλυπτε τήν άπειρη αγάπη του και τά ποικίλα χαρίσματα τής εικόνας του Κυρίου στην ψυχή του. Ο π. Αντώνιος - όπως και κάθε άνθρωπος – ζούσε στην ύπαρξή του τήν άσθένεια τής ανθρωπίνης φύσεως, πού προκλήθηκε από τό πρωπατορικό άμάρτημα. Μέ τή Σάρκωσή Του ό Θεάνθρωπος Κύριος απέκάλυψε και άποκατέστησε τήν «κατά φύσιν» λειτουργία τής ανθρωπίνης φύσεως.

Ο π. Αντώνιος είχε σαγηνευθεί από τήν ταπεινή και θυσιαστική αγάπη του Κυρίου. Γι' αυτό και από τήν παιδική του ήλικία είχε επιθυμήσει νά αφιερωθεί στη διακονία του Θεανθρωπίνου Σώματος τής Έκκλησίας. Μέ προσευχή και ταπείνωση περίμενε διά τών

πνευματικῶν του Πατέρων τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ γιά νά τόν καλέσει στήν ἱερατική διακονία. Πρόκειται γιά σημαντικό σταθμό τῆς ζωῆς του καί νά ὑπογραμμίσουμε πώς στήν ἐποχή του οἱ θεολόγοι ἀπέφευγαν συνήθως τήν ἱερωσύνη καί προτιμοῦσαν κοσμική σταδιοδρομία (π.χ. Καθηγηταί).

Ὁ π. Ἀντώνιος μέ τήν ἀπλότητα καί τήν ταπεινώσή του εἶχε συγκλονισθῆ σέ ὀλόκληρη τή ζωή του – τό ἐπανελάμβανε ἀδιάκοπα - ἀπό τήν ἐν ἀγάπῃ ὑπακοή τοῦ Κυρίου στό θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ὁ Κύριος, Θεός ὢν – δέν ἀντλεῖ τή ζωή Του ἀπό τόν Ἐαυτό Του, ἀλλά ἀπό τόν Θεό Πατέρα Του. Γι' αὐτό καί ὑπακούει ἐν ἀγάπῃ στό θέλημα τοῦ Πατρός μέχρι θανάτου. Εἶναι ὁ «ποιμὴν ὁ καλός – τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

3. Ὁ π. Ἀντώνιος στήν πορεία τῆς ζωῆς του καί τῆς ἱερατικῆς διακονίας του ἀγωνίσθηκε μέ τή Χάρη τοῦ Κυρίου καί μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ ὅλη τήν ἐπίγεια ζωή του: α) νά νεκρώσει τόν παλαιόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας, πού εἶναι ὁ ἐγωϊσμός καί ἡ φιλαυτία, β) νά ὑποτάσσει ἀδιάκοπα τό ἐγωϊστικό θέλημά του στό θέλημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γ) νά διακονεῖ τοὺς ἄνθρώπους μέ θυσιαστική ἀγάπη, πού δέν ὑπολογίζει κόπους, θλίψεις, κινδύνους, ἀσθένειες, δ) νά ἀντλεῖ καί νά βιώνει τήν ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση καί μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπό τήν ἐσταυρωμένη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς χαρίζει καί τήν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο, και ε) νά βιώνει τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἄνθρώπους (=καθολικότης – οἰκουμενικότης τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως).

4. Αὐτή ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἄνθρώπους. Περνάει μυστικά σέ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους μέ τό λειτουργικό καί μυσταγωγικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εἰκόνα ὅμως τοῦ ἀνθρώπου στήν ἀτομική, προσωπική καί κοινωνική ζωή δείχνει φοβερά σημεῖα ἀπαρνήσεως καί

ἀπομακρύνσεώς του ἀπό τήν ἀγάπη καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν χριστιανοί, πού δέν αἰσθάνονται τήν ὑπαρξιακή ἀνάγκη νά μετέχουν στήν κοινωνία ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχουν χριστιανοί σέ ἄλλα ἑτερόδοξα δόγματα καί ὁμολογίες (ρωμαιοκαθολικοί – προτεστάντες ποικίλων ἀποχρώσεων). Ὑπάρχουν ἄθεοι καί δωδεκαθεϊστές, φυσικά κατὰ τήν ὁμολογία τους, ὅπως ἐπίσης ἀδιάφοροι καί πολέμιοι τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσο πολεμοῦν τήν Ἐκκλησία, τόσο καί δείχνουν ὅτι δέν μποροῦν νά ἀποχωρισθοῦν ἀπό μιά πραγματικότητα, πού τήν χρειάζονται μέν, ἀλλά τήν ἀντιπαθοῦν, γιατί θέλουν νά διασώσουν τόν ἐγωϊσμό καί τήν αὐτονομία τους. Ὑπάρχουν ὀπαδοί ποικίλων αἱρέσεων, παραθρησκευῶν, χιλιασταί. Σαηεντόλοτζυ - Ἀποκρουφισμός – Γκουρουϊσμός – Νέα Ἐποχή κ.ἄ.

5. Ὁ π. Ἀντώνιος μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τήν εὐθύνη τῆς ἱερατικῆς διακονίας του ἀνησυχοῦσε, ἀγωνιοῦσε καί ἐθλίβετο γιά τοὺς ἄνθρώπους, πού παρεσύροντο σ' αὐτές τίς ὀλέθριες παραθρησκευεῖες. Διέθετε ὅλο τόν χρόνο καί τίς ἀσθενικές του δυνάμεις γιά νά ὑπηρετήσῃ αὐτούς τοὺς ἄνθρώπους καί νά τοὺς προσφέρει τήν παρηγοριά καί τήν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Εἶχε τή βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου εἶναι «κραταία, ὡς ὁ θάνατος· ὕδωρ πολὺ οὐ δύναται αὐτήν σβέσαι». Δηλαδή ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ὑπέρτατη δύναμη, πού δέν νικεῖται ἀπό τίποτε, ἀλλά νικάει καί διασώζει τοὺς πάντες καί τά πάντα. Εἶναι κραταία καί ὑπὲρ τόν θάνατον, γι' αὐτό καί ὁ Χριστός μέ τό σταυρικό θάνατό Του ἐθανάτωσε τό θάνατο τῆς ἁμαρτίας καί μέ τήν Ἀνάστασή Του «ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ὁ π. Ἀντώνιος ἀκολουθοῦσε τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου γιά τήν ἀγάπη μας στοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἀγάπη φανερώνει πώς αἰτία τῆς ἐχθρας εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, πού πράγματι μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ θεραπεύεται, γιατί δέν καταδικάζεται καί δέν ἀπορρίπτεται, ἀλλά προσλαμβάνεται στήν ἀγάπη τοῦ

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

του κ. Αθανασίου Νεοφώτιστου, τ. Προέδρου της Π.Ε.Γ.,
τ. Επιθερωτού Δημοτικής Εκπαιδεύσεως

Πῶς πέρασαν, ἀλήθεια, 20 χρόνια ἀπό τήν κοίμησιν τοῦ πολυσέβαστου καί πολυαγαπημένου πνευματικοῦ μας πατέρα Ἀντωνίου. Γιά ὅσους ζήσαμε κοντά του καί ὑπηρετήσαμε ὑπό τήν καθοδήγησίν του, τό θεάρεστο καί σωστικό ἔργον του, νομίζουμε ὅτι τά γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του, συνέβησαν χτές, συμβαίνουν

τώρα. Μᾶς φαίνεται ἀπίστευτο πῶς πέρασαν 20 ὀλόκληρα χρόνια!

Μοῦ ζητήθηκε νά ἀναφέρω κάτι ἀπό τίς ἀναμνήσεις μου μαζί του ἀπό τά εὐλογημένα χρόνια πού ἔζησα κοντά του. Εἶναι τόσα πολλά αὐτά πού θυμᾶμαι πού θά χρειάζονταν γιά νά τά ἐκθέσω, βιβλίον ὀλόκληρον. Θά περιοριστῶ, σεβόμενος τήν

Χριστοῦ γιά νά μεταμορφωθεῖ καί νά θεραπευθεῖ. Ἡ Ἐκκλησία μας διαμνημονεύει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού συναντοῦν ἐμπόδια καί πειρασμούς, κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ὁ π. Αντώνιος ζοῦσε ἔντονα καί ἀδιάκοπα τά προβλήματα τῶν συνανθρώπων μας, πού κινδυνεύουν ἀπό τίς αἰρέσεις καί τίς ποικίλες παραθρησκείες. Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀπαντάει ἀρνητικά στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί λόγω τοῦ δαιμονικοῦ ἐγωϊσμοῦ νά ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεό. Ἐπιθυμεῖ νά ἀνοίξει τό δρόμον τῆς ὀριστικῆς ἀπωλείας καί ἀφανισέως του. Ἀλλά αὐτό δέν εἶναι ἀρκετό, γιατί ὡς κτιστό δημιούργημα χρειάζεται καί τή συγκατάθεσιν τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Θεός ὅμως «οὐ θελήσει τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τό ἐπιστρέψαι καί ζεῖν αὐτόν». Ἄλλωστε «μείζων ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ». Δηλαδή ὁ ἔξοπλισμός τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ «εἶναι ὁ μείζων καί ὁ κυρίαρχος, ἐνῶ τά ἀδιέξοδα τῆς ἁμαρτίας ὁδηγοῦν τελικῶς τόν ἄνθρωπον στήν ἀναζήτησιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλωστε, «ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ Χάρις» (Ρωμ. 5, 20), ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Παράλληλα ὅμως ἡ Ἐκκλησία προσφέρει μέ τό ποιμαντικό ἔργον της στοὺς ἀνθρώπους τήν ἀπαραίτητη βοήθεια, τήν συμπαράστασιν, τόν ἔξοπλισμόν, τήν ἐνίσχυσιν καί πρό πάντων τήν ἀκαταίτητην ἐλπίδα γιά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν πειρασμῶν καί τῶν κινδύνων ἀπό τίς αἰρέσεις καί τίς δαιμονικές ἐπιθέσεις. Ἐδῶ βρίσκεται καί ἡ «δικαίωσιν» τοῦ π. Ἀντωνίου γιά τό προσφερθέν ποιμαντικό του ἔργον, ὅπως συνηθίζουμε νά τό λέμε. Μέ τήν ἀπλότητα καί τήν ταπεινώσιν του ἔζησε τή μεταμορφωτική ἐνδυνάμωσιν τῆς ἀσθενικῆς φύσεως του ἀπό τή Χάριν τοῦ Χριστοῦ. Διέθεσε ὅλη τήν ὑπαρξήν του στήν ἀπόλυτη παράδοσιν καί ἐμπιστοσύνην του στήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, πού τόν κάλεσε σ' αὐτό τό ἔργον. Ἐμεῖς οἱ «περιλειπόμενοι» ζοῦμε καί ἀπολαμβάνουμε τοὺς καρπούς τῆς διακονίας του καί πάντοτε τόν διαμνημονεύουμε μαζί μέ τήν πρεσβυτέρα Ἀντωνία καί τόν εὐχαριστοῦμε μέσα ἀπό τήν καρδιά μας. Δοξολογοῦμε δέ τόν Τριαδικόν Θεόν, πού μᾶς τόν ἐχάρισε σημεῖον τῆς ἀγάπης Του καί βρισκόμαστε μαζί του στίς προσευχές τῆς Ἐκκλησίας μας καί στή μελέτη τῶν πολύβοηθητικῶν βιβλίων, πού μέ κόπον, θυσίας καί ἀγάπην μᾶς ἔχει κληρονομήσει.

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

του Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου,
πτ. Θεολογίας, Πρόεδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Ο π. Αντώνιος¹ ήταν ιδιαίτερα γνωστός στην Ελλάδα αλλά και στο έξωτερο, ως ένας από τους πλέον ειδικούς σε θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας. Αυτό οφείλεται κυρίως στο τεράστιο έργο, που ανέπτυξε στην Εκκλησία της Ελλάδος, αλλά και διορθοδόξως, για τρεις και πλέον δεκαετίες. Υπάρχει όμως μια χρονική περίοδος στη ζωή του που είναι έν πολλοῖς άγνωστη στο ευρύτερο Ορθόδοξο κοινό. Πρόκειται

1. Τά στοιχεία ελήφθησαν από τό βιογραφικό σημείωμα που περιέχεται στό βιβλίό «Ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος –Άφιέρωμα», Έκδοση Π.Ε.Γ., Αθήνα 1997 και τό προσωπικό αρχείο του π. Αντωνίου.

έντολή, νά γράψω μικρό κείμενο, για ένα γεγονός που συνέβη μία ημέρα πριν την μακαριστή κοίμησή του και που συγκλόνισε όλους όσους βρισκόμασταν την ώρα εκείνη στό δωμάτιο 509 της νοσηλείας του.

Κατά τό μεσημεράκι της ημέρας εκείνης, εμφανίστηκε, χωρίς νά τον ειδοποιήσει κανείς, ό πατήρ Ιωάννης, συνεφημέριός του στόν Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής, φορώντας τό πετραχειλι του και μέ τό Άγιο Δισκοπότηρο στό χέρι. «Ποιός είναι;» είπε ό πατήρ Αντώνιος μέ αρκετά καθαρή φωνή. «Ο πατήρ Ιωάννης» του απάντησε ή πρεσβυτέρα. Δέν ξαναμίλησε, αλλά παρακολουθούσε προσεκτικά. Ο πατήρ Ιωάννης άρχισε την ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως ψάλλοντας πρώτα τό «Χριστός Ανέστη». Μόλις τελείωσε ή ακολουθία ό πατήρ Ιωάννης πλησιάζει στό κρεβάτι και λέγει κατανυκτικά «Μεταλαμβάνει ό δούλος του Θεού Αντώνιος ιερέας Σώμα και Αίμα

για τον καιρό που διακόνησε στην Γερμανία. Μιά εποχή έξόχως δύσκολη, όπως ήταν ή δεκαετία του '60, κατά την οποία κύματα χιλιάδων Έλλήνων μετανάστευαν στην Γερμανία για νά βρουν καλύτερες συνθήκες εργασίας.

Ο π. Αντώνιος μετά την αποφοίτησή του από τή Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, μεταβαίνει τό 1957 μέ ύποτροφία στό Mainz της Δυτικής Γερμανίας για μεταπτυχιακές σπουδές, όπου τό 1960 δημοσιεύει την εργασία του: «Η περί αγαθού και κακού διδασκαλία του Μ. Βασιλείου» και ανακηρύσσεται διδάκτωρ της

Χριστού». Τί μεγαλειώδης και άγιωτάτη στιγμή! Στο τέλος της εύχαριστίας της Θείας Μεταλήψεως ό πατήρ Ιωάννης ψάλλει πάλι τό «Χριστός Ανέστη».

Απόλυτη ήσυχία. Σέ λίγο τον άκούμε νά λέει στην πρεσβυτέρα του: «Παραμέρισε». Και πάλι λέει: «παραμερίστε, παραμερίστε νά άκούσω τίς ψαλμωδίες». Εκείνη τή στιγμή άκουγε ασφαλώς τους άγγέλους νά ψάλλουν τον Τρισάγιο Ύμνο. Κοίταζε συνεχώς στό άνοιχτό παράθυρο. Θα έβλεπε ασφαλώς Αγίους Άγγέλους και τον Κύριό μας, που τόσο πολύ αγάπησε και που τον ύπηρέτησε μέ όλη τή δύναμη της ψυχής του, νά τον περιμένει μέ άνοιχτή την άγκαλιά Του για νά τον επιβραβεύσει με τον στέφανο της δικαιοσύνης και της άρετής.

Τελειώνω τό μικρό και φτωχό αυτό κείμενο αναφωνώντας μέσα από τά βάθη της καρδιάς μου: «Εύτυχισμένοι όσοι τον γνωρίσαμε. Νά έχουμε την εύχή του».

Φιλοσοφίας. Στη συνέχεια διορίζεται πανεπιστημιακός βοηθός στο Πανεπιστήμιο του Münster και αναλαμβάνει την οργάνωση ελληνόφωνου τμήματος του «*Ινστιτούτου περί Ανατολικών Ἐκκλησιῶν*», του οποίου διετέλεσε τακτικός συνεργάτης μέχρι το 1962.

Ἐνῶ ὅλα ἔδειχναν ὅτι τοῦ ἐπιφυλασσοῦταν λαμπρή πανεπιστημιακή καριέρα, ἀντιλαμβάνεται τὰ τεράστια ποιμαντικά προβλήματα τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν τῆς Γερμανίας, παραιτεῖται ἀπό τὴν πανεπιστημιακή του θέση, χειροτονεῖται διάκονος καὶ πρεσβύτερος τὸ 1962 καὶ τοποθετεῖται στὸ Ἀνόβερο. Προηγουμένως εἶχε παντρευτεῖ τὴν φοιτήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου Ἀντωνία, θυγατέρα τοῦ προτεστάντη πάστορα Κάρλ Λέντς, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχε βαπτιστεῖ Ὁρθόδοξη.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή φαίνονται τὰ χαρίσματά του. Ὄργανώνει τὴν «Ὁρθόδοξη Διακονία», κέντρα ἐπιστράτευσης, ἐκπαίδευσης καὶ ἀξιοποίησης τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στὶς ἑλληνικές κοινότητες. Ἐκδίδει τὸ περιοδικό «Γέφυρα – Die Brücke», συγκαλεῖ συνέδρια καὶ ἀναπτύσσει πολὺπλευρη, ποιμαντική καὶ κοινωνική δράση. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ μέγεθος τῆς ἐργασίας του διαβάζουμε σχετικῶς σὲ μία ἀναφορὰ του πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων- στὴν ὁποία ὑπαγόταν ποιμαντικῶς ἡ Γερμανία- «*Θὰ κάνω ἐνέργειες εἰς τὰς ἐδῶ ἀρχὰς διὰ νὰ πληροφοροῦμεθα ἐγκαίρως περὶ τῆς ἀφίξεως νέων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ παρευρίσκομαι καὶ εἰς τὴν ὑποδοχὴν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχω μελετήσει καλῶς τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ διαμονῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δύναμαι νὰ τοὺς εἰσάγω εὐκολότερον εἰς τὴν νέαν τους ζωὴν*».

Τὸ 1964 μετατίθεται στὴν Κολωνία ὅπου συνεχίζει τὴν ποιμαντική του δράση μετὰ τοὺς ἴδιους ἔντονους ρυθμούς. Αὐτὸ φαίνεται ἰδιαίτερα ἀπὸ τὶς ἐμπεριστατωμένες ἐκθέσεις πεπραγμένων πού κατὰ διαστήματα ἀποστέλλει στοὺς προϊσταμένους του. Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴ σχετικὴ ἀλληλογραφία, ὁ π. Ἀντώνιος συχνὰ εἶχε ἐπικοινωνία μὲ τὸ σεπτὸ κέντρο τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο συμπαραστεκόταν μὲ κάθε τρόπο στὸ πολὺπλευρο ἔργο του. Ἐπίσης εἶναι σημαντικό νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἱερατικῆς του διακονίας ἀσχολήθηκε μὲ θέματα αἰρέσεων, κυρίως μὲ τὴν ἀποδόμηση τῆς διδασκαλίας τῶν «*Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ*», ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν σχετικὴ μὲ αὐτὸ, ἀρθρογραφία τοῦ π. Ἀντωνίου στὸ περιοδικό «Γέφυρα».

Ἀπὸ τὸ προσωπικὸ του ἀρχεῖο φαίνεται ὅτι ὁ π. Ἀντώνιος ἀπετέλεσε γιὰ τὴν Γερμανία ἓνα σημεῖο ἀναφορᾶς. Ἀλληλογραφοῦσε μὲ πλῆθος ὁμογενῶν πού κατοικοῦσαν σὲ διάφορες πόλεις, εἴτε γιὰ νὰ δώσει ποιμαντικές συμβουλές, εἴτε νὰ παρέμβει σὲ θέματα πού εἶχαν νὰ κάνουν μὲ διχαστικές κινήσεις ἐντὸς τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων λόγω τῆς ὀξυνσης τῶν πολιτικῶν παθῶν. Αὐτὸ πού διακρίνεται ἔντονα σ' αὐτὴ τὴν ἀλληλογραφία εἶναι ἡ ἀκλόνητη πίστη τοῦ π. Ἀντωνίου στὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀγωνία του γιὰ τὴν πνευματικὴ πορεία τῶν ἑλλήνων ἐργατῶν καὶ φοιτητῶν χωρὶς καμία διάκριση.

Ἀξίζει νὰ ἀσχοληθεῖ κανεὶς μὲ τὸ πλούσιο προσωπικὸ του ἀρχεῖο γιὰ νὰ μεταδώσει καὶ στὶς νεότερες γενιές τὸ τιτάνιο πνευματικὸ καὶ ποιμαντικὸ ἔργο τοῦ ἀνδρός, στὴν Γερμανία.

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ-ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ¹

του Όσιου Μοναχού π. Αρσενίου Βλαγκόφτη
μέλους του Πνευμ. Συμβουλείου. τῆς Π.Ε.Γ.

(β' μέρος)

Μία από τις συνέπειες του όλιστικού μοντέλου και τῆς ένιαίας έξελικτικῆς κλίμακος είναι και ἡ **κατάργηση τῆς δυαδικότητας ύποκειμένου-άντικειμένου και γενικῶς τῶν όριών**. Ἄς θυμηθοῦμε ἐδῶ και τό διαφημιστικό σλόγκαν «No limits». Δέν υπάρχουν όρια. Αυτό πού όνομάζεται Θεός, αλλά και μία πέτρα, είναι για τόν αποκρυφισμό τό ίδιο σ' ένα επίπεδο ουσίας. Διαφέρουν μόνον από πλευρᾶς κραδασμῶν ἢ δονήσεων. Στά μάτια του μνημένου ό αρχάγγελος Μιχαήλ είναι έξ ίσου λαμπρός μέ έναν βάτραχο πού κοάζει στό έλος, σύμφωνα μέ τήν εικόνα του Jakob Böhme. Ἄλλά και σέ ἠθικό επίπεδο καταργούνται τά όρια. Καλό και κακό είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Αυτό φυσικά ανατρέπει όλον τόν πολιτισμό μας.

Μία ἄλλη συνέπεια του όλιστικού μοντέλου είναι ό πνευματισμός-άνιμισμός. Σύμφωνα μέ τόν αποκρυφισμό «σέ όλα τά πράγματα πού υπάρχουν κρύβεται ένα ζωντανό όν, μέ τό όποιο μπορεί κανείς νά μιλήσει. Όποιος στρέφεται και κοιτάζει “πρός τά μέσα”, αρχίζει νά επικοινωνεῖ μέ αυτά τά κρυμμένα όντα. “Devas” όνομάζονται αυτά τά όντα στήν έσωτερικῆ κοινότητα του Findhorn. Νεράιδες, ζωτικά και ἄγγελοι, όνομάζονται σέ ἄλλα ρεύματα του έσωτερισμού».

1. Τό κείμενο αυτό αποτελεί τμήμα εισήγησης, πού πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια τῆς «ΙΘ' Πανορθόδοξης Συνδιάσκεψης Έντεταλμένων Όρθοδόξων Έκκλησιῶν και Ίερῶν Μητροπόλεων για θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας». Ἡ εισήγηση είχε ως θέμα «Έσωτερισμός και νέο Ωριγενισμός. Τότε και σήμερα».

«Οί έσωτεριστές μιλοῦν μέ τά δένδρα, τά όποια και ἀγκαλιάζουν· μέ τά χορταρικά πού ποτίζουν στόν κῆπο τους, μέ τά βουνά, μέ τις πέτρες πού έχουν θεραπευτικές δυνάμεις, μέ τά ἀστέρια στόν οὐρανό και τελευταία μέ τή μητέρα γῆ (Γαία). Γιατί όμως νά ἀρκεστεῖ κάποιος μόνο στή συνομιλία μέ τά γεμάτα μυστικά όντα πού βρίσκονται σέ όλα τα πράγματα; Γιατί νά μήν κάνει κάποιος τά όντα αυτά νά τόν υπηρετήσουν;»² Ἔτσι φθάνει κανείς φυσικῶ τῶ τρόπῳ στή μαγεία.

Στόν **ἀπόλυτο μονισμό** (όλα είναι ένα και όλα είναι ενεργεια) θεμελιώνονται και οι λεγόμενες εναλλακτικές θεραπείες. Αυτές αποτελοῦν έναν σημαντικό τομέα τῆς «θρησκείας τῶν πελατῶν» του συγχρόνου έσωτερισμού. Ἡ ένότητα του ενός μέ τήν όλότητα είναι ό δρόμος για τή θεραπεία. Αυτή είναι ἡ βάση και τῆς Ὑπερπροσωπικῆς Ψυχολογίας, ἡ όποια είναι έντονα επηρεασμένη από τόν νεώτερο έσωτερισμό³.

Ἡ στροφή πρὸς τά μέσα

Ἦδη έγινε λόγος για τή μεγάλη ύποληψη πού τρέφει ό αποκρυφισμός για τό «έσω», σέ αντίθεση πρὸς τό «έξω»⁴.

2. Βλ. Georg Schmid und Georg Otto Schmid (Hrsg.) *Kirchen, Sekten, Religionen*, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 261-262.

3. Βλ. Casper, Müller, Valentin. (Hrsg.) *Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen*, Herder Verlag, Freiburg im Breisgau 1990, σ. 258.

4. Βλ. για μία γενικότερη προσέγγιση του θέματος στό βιβλίο του Hans-Jürgen Ruppert, *Durchbruch zur Innenwelt, Spirituelle Impulse aus New Age und Esoterik in kritischer Beleuchtung*, Quell Verlag, Stuttgart 1988, ιδιαίτέρως τις σσ. 10 κ. ἐξ.

Βασικότερη διδαχή του αποκρυφιστικού χώρου είναι ότι όλα εύρισκονται μέσα στον άνθρωπο. Γι' αυτό και θά πρέπει να γίνει ή «στροφή προς τα μέσα» για να ανακαλυφθούν. Η καμπαλίστρια Dion Fortune διακηρύσσει: «Ο δρόμος, βρίσκεται μέσα μας κι όχι έξω από μας»⁵. **Ο θεός είναι μέσα στον άνθρωπο και ο άνθρωπος είναι στην ουσία του Θεός.** Όπως διασαλπίζει ο ορθολογιστικός σατανισμός, δεν υπάρχει κανένας Θεός και κανένας Σατανᾶς εκτός από τον ίδιο τον σατανιστή. Συμφωνά με τον Aleister Crowley, πατέρα του νεοσατανισμού, ο κάθε σατανιστής είναι τό κέντρο του σύμπαντος⁶.

Η «στροφή προς τα μέσα», τό «έσωτερικό μονοπάτι», μάς πληροφορεί -κατά τον αποκρυφισμό- ότι έχουμε και έναν «άλλον έαυτό», τον «Ανώτερο Έαυτό», ο οποίος ταυτίζεται με τον «έσωτερικό διδάσκαλο» ή με τό «πνεύμα οδηγό»⁷.

Διαλογισμός - Μυήσεις

Ο τρόπος για να έπιτευχθούν τά ανωτέρω είναι ο γνωστός μας διαλογισμός.

Γράφει σχετικώς ή Μπέιλη: «Ο δρόμος και ή μέθοδος είναι ο διαλογισμός. Και τό βραβείο είναι ή συνεχής διεύρυνση της συνείδησης, πού οδηγεί τον άνθρωπο σε άρμονία με τό Έγώ, με τούς άλλους μαθητές, με τό Πνεύμα οδηγό του πού με άνυπομονησία τον περιμένει, με τά προχωρημένα Πνεύματα-Μύστες με τά όποια έπικοινωνεί μέσω της αύρας του Όδηγού του, μέχρι να έρθει τελικά σε έπαφή με τον Ένα Μύστη [διάβαζε: τον Σατανᾶ], να γίνει δεκτός στό Κρυφό Μέρος [διάβαζε: στην

κόλαση] και να γνωρίσει τά μυστήρια της συνείδησης»⁸.

Η έπιτυχία των ομάδων διαλογισμού, γράφει ή Μπέιλη, θά συντελεσθεί όταν θά χαθεί ή προσωπικότητα των διαλογιζομένων. Άς τήν ακούσουμε: «Αυτό θά γίνει, όταν όλα τά μέλη των ομάδων χάσουν την ταυτότητά τους σε μία προσπάθεια να κάνουν αυτό τό πείραμα της Τεραρχίας έπιτυχές. Τά συναισθήματα, οί αντιδράσεις, οί έπιθυμίες και τά έπιτεύγματα του κάθε άτομου κατηγορηματικά δεν έχουν καμία σημασία... Πρέπει να επαναλάβω ότι ή προσωπικότητά σας δεν με ενδιαφέρει⁹, μέχρι κάποιος από σᾶς να μειώσει ή να αυξήσει τη δόνηση της κάθε ομάδας. Σάν προσωπικότητες δεν έχετε καμία σημασία για μάς, τούς Δασκάλους της "έσωτερικής πλευράς". Σάν ψυχές είστε ζωτικής σημασίας»¹⁰. Και ή Dion Fortune συμπληρώνει: «...Η προσωπικότητα και ό,τι εξαρτάται από τίς αισθήσεις πρέπει να θυσιασθεί για να μπορέσει να εκδηλωθεί ο Ανώτερος Έαυτός»¹¹. Δηλαδή, καλείται ο μούμενος να νεκρώσει ό,τι ύψηλότερο του χάρισε ο Τριαδικός θεός (νοῦ, συνείδηση, ελευθερη βούληση, συναίσθημα, λογική) για να εκδηλωθεί ο «Ανώτερος Έαυτός», δηλαδή για να καταληφθεί από τά πονηρά πνεύματα!

(Τό τέλος στό έπόμενο)

8.³⁵ Bailey, A. and Khul, D. Letters on Occult Meditation, σσ. 258-259, Lucis Trust 1922, <http://laluni.helloyou.ws/netnews/bk/toc.html>, κατά παράθ. Λυγερης Μελα, Στάσεις και άπόψεις..., ένθ' άνωτ., σ. 75.

9. Αυτό μάς θυμίζει τη ρήση του Τάκι Αλεξίου, σεΐχη των σουφι--κατά δήλωσή του-: «Η γνώμη σου δεν μ' ένδιαφέρει... οί γνώμες είναι αντίποδας της γνώσης... τροφή του έγωισμού, δηλαδή του Σατανᾶ», βλ. Δρ Τάκι Αλεξίου, Μιά ζωντανή διδασκαλία. Βιβλίο 2, έκδ. Τέσσερις Έποχές, Αθήνα 1990, σ. 21.

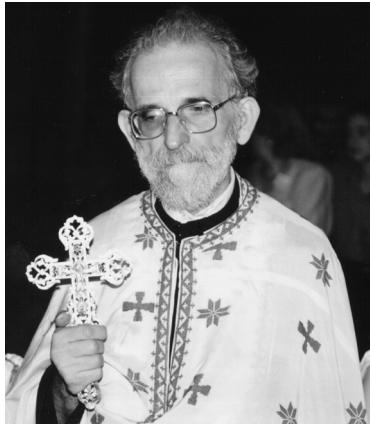
10. Bailey, A. and Khul, D. Discipleship in the New Age, vol. I, Lucis Trust 1944, <http://laluni.helloyou.ws/netnews/bk/toc.html> κατά παράθ. Λυγερης Μελα, Στάσεις και άπόψεις..., ένθ' άνωτ., σ. 93.

11. Dion Fortune, Η Έκπαίδευση και τό Έργο ενός Μυήμενου, μετάφραση Ηλία Μάμαλη, έκδ. Ιάμβλικος, Αθήνα 1983, σ. 37.

5. Κατά παράθ. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Ό Αποκρυφισμός στό φώς της Όρθοδοξίας, Αθήνα 1994, σ. 47).

6. J. Symond, Aleister H. Crowley, Das Tier 666, Basel 1983, σ. 493, κατά παράθ. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Νεοσατανισμός, έκδ. Διάλογος, Αθήνα 1996, σ. 63.

7. Βλ. Roger De Pins, Σύγχρονες Έπιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας, έκδ. Τετρακτύς, Αθήνα 2001, σσ. 62, 158.



**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, “Νέα Ἐποχὴ”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχὴ; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρῶν σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξο Σύνδιασκέψεως (Ἀλιάρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγικὴ».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχὴ”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάσμα Ὁρθόδοξο Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ»;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλχημεία» (τεῦχος 3ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὁμάδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεῦχη 4ο-10ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεῦχη 11ο-15ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεῦχη 16ο-20ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
39. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρὰ Β΄), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
40. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαηεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
41. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση»;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
42. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τὸ Α στὸ Ω», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἢ γιόγκα σωματικὴ ἄσκηση-γυμναστικὴ»;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
45. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδοῦλου, «Προφήτες καὶ ψευδοπροφήτες», ἔκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιὰ πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
4. Μ. Ε. Johns, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

Οί ὁδηγίες πού δίνονται, ὥστε νά εἰσαχθεῖ κανεῖς σέ μία κατάσταση μεταλλαγμένης συνείδησης γιά νά ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τά δαιμόνια, τούς «ἔσωτερικούς διδασκάλους», «τό συλλογικό ἀσυνείδητο», εἶναι οἱ ἀκόλουθες: «Ἀφήσου, παραδόσου, ἐπίτρεψε στό σῶμα σου νά νιώσει σάν νά διαλύεται στό ἄπειρο, ἀπελευθερώσου ἀπό τίς λογικές ἀναλύσεις καί ἄστα ὅλα ρευστά, ὀραματίσου τόν ἑαυτό σου σάν ἓνα τέλειον ὄν μέ φῶς, ἐπίτρεψε στίς ὁποιοσδήποτε σκέψεις ἢ συναισθήματα νά ἀνατείλουν, παραδόσου σέ αὐτά καί ἄφησέ τα νά ρέουν μέσα σου, ἄσε στήν ἄκρη ὀριστικά κάθε συναισθημα φόβου, ἀνησυχίας ἢ καχυποψίας»¹².

Τό «πνεῦμα-ὁδηγός» τῆς Μπέιλη (1880 - 1949), «ὁ θιβετανός διδάσκαλος Τζβάλ Κχούλ» ἀποκαλύπτει:

«Ἡ καταληψία μέ τή συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου γιά ἓνα συγκεκριμένο διάστημα, θά γίνεῖ κατανοητή στά ἐπόμενα χρόνια, ὅσο ποτέ ἄλλοτε καί θά εἶναι σίγουρα μία ἀπό τίς μεθόδους πού θά χρησιμοποιεῖ ὁ Ἐρχόμενος Κύριος καί τά Μεγάλα Πνεύματα πού θά τόν ὑπηρετοῦν γιά νά βοηθήσει τόν κόσμον»¹³.

Καί συμπληρώνει: «Σέ κάθε ἔθνος πρέπει πρῶτα νά μνηθοῦν οἱ κυβερνῶντες, νά ἀποκτήσουν ἓνα συγκεκριμένο ρυθμό δόνησης καί τό ἐκπαιδευτικό σύστημα νά φτάσει σέ ἓνα ὑψηλό ἐπίπεδο, γιά νά χρησιμοποιηθεῖ σάν μέσο προώθησης καί βάση τοῦ ἀποκρυφισμοῦ»¹⁴.

Διά μέσου τοῦ διαλογισμοῦ ἀφυπνίζεται ὁ Ἀνώτερος ἑαυτός. Αὐτό ὀνομάζεται μύηση. «Κατά τή Μύηση μία μορφή ἐνέργειας

ἔρχεται ἀπό πολύ “μακριά” καί εἰσρέει μέ τή θέληση τοῦ Μύστη καί ἰδιαίτερα μέ τή θέληση τοῦ ὑποψηφίου πού θά τή λάβει, μέσα στόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ ὑποψηφίου»¹⁵.

Οἱ μύησεις αὐτές δίδονται ἀπό δαιμονικές ὀντότητες, ὅπως ὁμολογεῖται στό κατωτέρω ἀπόσπασμα, ἐάν μεταφρασθεῖ στή γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς τό ἀκούσουμε: «Γιά νά κατανοήσετε τί σημαίνει Μεγάλος Διδάσκαλος τῆς Ἑρμητικῆς Ἐπιστήμης, ἀρκεῖ νά σᾶς πῶ ὅτι ὑπάρχει μία ἀδιάκοπη μνητική διαδοχή τῶν ἀτόμων πού γίνονται Μύστες τῆς Ἀλχημείας καί τοῦ Ἑρμητισμοῦ, καί πῶς ἡ μύησή τους δόθηκε σ’ αὐτούς κατ’ εὐθείαν ἀπό τούς ἀνώτερους (ἀόρατους) κόσμους χωρίς τή μεσολάβηση ἀτόμων»¹⁶. Καί ἡ Dion Fortune συμπληρώνει: «... Ὁ Μεγάλος Μύστης ἔρχεται μέσα στή σιγή τῆς ἀνώτερης συνείδησης καί ποτέ δέν εἶναι ἀνθρώπινη ὀντότητα»¹⁷.

(Τό τέλος στό ἐπόμενο).

12. Baer R. N., Στόν ἐφιάλτη τῆς Νέας Ἐποχῆς, μετάφραση Χ. Ἀρβανιτίδου, ἐκδ. Στερέωμα, Θεσσαλονίκη 1989, σελ. 150-151, κατά παράθ. Λυγερῆς Μελά, Στάσεις καί ἀπόψεις..., ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 93.

13. Bailey, A. and Khul, D., Letters..., ἐνθ’ ἄνωτ., σσ. 124-125, κατά παράθ. Λυγερῆς Μελά, Στάσεις καί ἀπόψεις..., ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 74.

14. Bailey, A. and Khul, D., Letters..., ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 306, κατά παράθ. Λυγερῆς Μελά, Στάσεις καί ἀπόψεις..., ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 74.

15. Roger De Pins, Σύγχρονες Ἐπιστολές..., ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 30.

16. Αὐτόθι, σ. 27.

17. Dion Fortune, Ἡ Ἐκπαίδευση καί τό Ἔργο ἑνός Μνημένου, μετάφραση Ἡλία Μάμαλη, ἐκδ. Ἰάμβλιχος, Ἀθήνα 1983, σ. 50.